

LIEFDES TWEEDE KANS

TRIJNTJE KRUIJER

STREEKROMAN

LIEFDES TWEEDE KANS

Trijntje Kruijer*

“Ik ben ook in de war, Hylkje,” zei hij zacht. “Het liefst zou ik willen dat je hier elke dag kwam, tegelijkertijd wil ik dat je... weg gaat.”

Hylkje slikte moeilijk.

“En je wéét waarom, hè?” fluisterde Sylvan. “We zijn er allebei niet aan toe, Hylkje.”

“Ik ben... getrouwd, Sylvan. Ik overwéég het zelfs niet eens om er aan toe te zijn.”

Hij stond op en kwam naar haar toe.

“Is dat zo? Waarom heb je me dan geen draai om mijn oren gegeven toen ik je kuste?”

**Onder het pseudoniem Trijntje Kruijer schreef Lyda Westerink, schrijver en journalist, tijdens haar studie – ‘als écht heel erg leuk bijbaantje’ - enkele romantische titels in de series KASTEELROMAN en STREEKROMAN.*

Het copyright van deze titels rust bij

Uitgeverij Marken
uitgeverijmarken.nl

LIEFDES TWEEDE KANS

“Heb jij hem al gezien?”

De vrouw van de bakker keek Hylkje Bakker verwachtingvol aan.

“Wie?”, vroeg Hylkje.

“Wie? Die man die de boerderij op de Lindelaan heeft gekocht natuurlijk! Iedereen praat er over!”

Dat wist Hylkje natuurlijk ook wel, maar zij had niet echt zin om aan dat geklets mee te doen. Daarom had ze zich van de domme gehouden, maar te laat bedacht ze dat ze haar brood beter gepast had kunnen betalen. Nu hield de bakkersvrouw het briefje van vijf vast en Hylkje wist zeker dat ze pas wisselgeld terug zou gaan geven als ze genoeg gekletst had. Hylkje zuchtte inwendig, maar ze durfde niet zo goed assertief te zijn en daarom liet ze de bakkersvrouw maar ratelen.

“Hij is kunstschilder, zeggen ze. Nou, dat kun je ook wel zien, zeg. Zijn haar hangt tot op zijn schouders en Jetty Postma zei gisteren nog dat het net lijkt alsof hij het verft!”

Hylkje hoopte dat de bakkersvrouw sneller zou ophouden wanneer zij gewoon niet reageerde, maar eigenlijk wist ze wel dat dat ijdele hoop was. De bakkersvrouw kon echt uren doorgaan!

“Hij woont ook alleen. Jetty heeft van Lobke Dijkstra gehoord dat hij gescheiden is. Maar weet je wat Jetske me vanmorgen vertelde?”

De bakkersvrouw liet haar stem dalen en keek Hylkje samenzweerderig aan.

“Er komt heel vaak een mán bij die schilder op bezoek, een jonge, mooie man en die blijft ook slapen! En Jetske heeft ze op het erf gezien, vanmorgen en toen omhelsden ze elkaar nogal eh... innig, volgens Jetske.”

Hylkje keek met een schuin oog naar de klok. Zo laat al? Ze werd een beetje onrustig. Dadelijk kwam Syto thuis en ze wist dat hij boos zou worden als ze het eten niet op tafel had staan.

“Twee kerels die elkaar aflebbieren, dat is toch vreselijk onfatsoenlijk!”, vervolgde de bakkersvrouw verontwaardigd, “Laat dat soort toch gewoon in Amsterdam blijven. Daar is dat allemaal heel gewoon, blijkbaar, maar dat soort dingen wil je hier toch niet hebben, in de buurt van je kinderen!”

Hylkje stond inmiddels op hete kolen. Wanneer hield die vrouw nou toch eens op? Ze had dat briefje van vijf nog steeds in haar hand en maakte geen aanstalten om in de la van de kassa naar wisselgeld op zoek te gaan.

“Kerels die hun haar verven, kerels die elkaar zoenen! Onder het mom van artistiek zijn denken ze maar dat alles gewoon kan! Waarden en normen, nooit van gehoord! En natuurlijk komt die man ook nooit in de kerk, hè!”

“Ik eh... ik moet gaan”, zei Hylkje, “Syto komt zo thuis.”

“Oh, natuurlijk”, zei de bakkersvrouw. Ze graaide naar het muntgeld in haar kassa, maar begon direct weer te praten.

“Wat vindt je man er nou van? Mijn man heeft er geen goed woord voor over! Laat die artiesten toch lekker wegblijven, zegt hij. Syto denkt er vast ook zo over. Ze hebben Syto toch gevraagd voor de kerkenraad?”

Hylkje knikte.

“Ja, ze hebben hem gevraagd om scriba te worden in de kerkenraad.”

“Ja, dat is zeer verdiend, hoor. Mijn man zei het ook nog, die Syto Bakker, dat is een prima vent, zei hij. Daar heb je het echt mee getroffen, Hylkje.”

Hylkje knikte maar wat en hield haar hand op in de hoop dat de bakkersvrouw het wisselgeld daarop zou leggen.

“Ik moet echt gaan”, zei ze, een beetje dringender.

“Ja, ja”, deed de bakkersvrouw en tot Hylkjes opluchting kreeg ze eindelijk het wisselgeld. “Het is bij jullie om de hoek, hè, die boerderij?”, zei de bakkersvrouw, “Zien jullie nou nooit wat?”

“Nee”, antwoordde Hylkje een beetje bot. Ze opende de deur en groette de bakkersvrouw beleefd. Toen sprong ze op de fiets en racete naar huis. Ze had te veel haast om te genieten van de milde voorjaarszon die over de fraaie Tjongervallei straalde. Normaal gesproken zou ze misschien zelfs wel even afgestapt zijn om naar het vrolijke lichtspel op het water van de rivier te kijken.

Maar nu had ze haast: ze moest het eten echt op tijd klaar hebben! Toen ze hun straat inreed, zag ze het oude kadetje nog niet voor hun kleine huisje staan. Gelukkig! Gauw naar de keuken en snel het eten!

Hylkje zette haar fiets in de schuur en ging het huis binnen.

“Zo! Is mevrouw daar eindelijk!?”

Ze schrok zich rot. Syto! Syto was al wel thuis en zat aan de keukentafel op haar te wachten. Hij keek zeer ontstemd.

“Ben je... ben je nu al thuis?”

“Dat zie je toch, domme gans! Wat een stomme vraag! En ik ben niet ál thuis, jij bent pás thuis. Waar heb je in vredesnaam gezeten? Weer staan kletsen met al die domme huisvrouw-tjes?”

“Helemaal niet, Syto”, zei ze en haar stem trilde een beetje, “Ik was boodschappen aan het doen.”

“Boodschappen aan het doen? Jij hebt toch maar een luizenleventje ook, hè? Hoe lang doe jij in ’s hemelsnaam over boodschappen doen? Ik werk me een slag in de rondte en jij sukkel maar wat aan.”

“De... de auto stond er niet?”

“Nee, verrassing, hè? Die staat bij de garage, hij was alweer kapot.”

Oh, dáár had Syto natuurlijk de pest over in, dacht Hylkje. Ze wist dat ze heel goed moest oppassen als hij in een slecht humeur was.

“Nou”, probeerde ze lief, “Dat komt wel weer goed.”

Syto schudde driftig zijn blonde hoofd.

“Dat komt wel weer goed? Wat een onzinnig gebabbel. Dat kreng is rijp voor de sloop, dat komt helemaal niet goed. Mijn hemel, wat een leven! Ik werk me kapot en het is mijn vrouw gewoon te veel moeite om iets fatsoenlijks op tafel te zetten.”

Hij stond op en ze kromp onwillekeurig ineen. Zij keek naar zijn ogen. Dat had ze geleerd, in de drie jaar dat ze nu met Syto getrouwd was, om in zijn ogen te lezen hoe driftig hij was.

Hij pakte haar ruw bij haar schouder.

“Nou, ga je nog koken, of hoe zit dat?”

“Natuurlijk”, zei ze.

Ze pakte de pannen en begon de aardappelen, die zij al geschild had, en de groente, die ook panklaar was, op te zetten. Ze probeerde rustig te blijven, maar ze trilde nog steeds.

“Ik heb me met jou ook maar wat in handen laten stoppen, hè”, mopperde Syto, “Zo stom tref je ze zelden.”

Ze zweeg. Protest zou zijn drift alleen maar aanwakkeren, daar was ze tot haar schande wel ruimschoots achter gekomen. Iedereen had de volgende dag over haar blauwe plekken gefluisterd, maar niemand had haar iets gevraagd.

“En jij wou kinderen”, ging hij grauwend verder, “Nou, ik dank je lekker. Straks worden het net zulke onmogelijke exemplaren als jij! Nou, schiet een beetje op met dat eten, ik moet straks op de fiets, dus ik heb haast.”

Tot haar opluchting ging Syto de keuken uit. Ze kwam langzaam tot zichzelf. Ze gooide het vlees in de pan en liet de hamlappen dichtschroeien.

Ze had nooit gedacht dat haar huwelijk zo zou worden. Toen Syto, een schoolvriend van één van haar broers, bij hen thuis kwam, was hij altijd zo aardig en voorkomend tegen iedereen en vooral tegen haar. Ze was tot over haar oren verliefd op hem geworden en was dolgelukkig geweest toen hij haar vroeg met hem te trouwen.

Ook haar ouders waren tevreden geweest: Syto was een keurige, kerkse jongen uit een net gezin.

Haar man was geen prater, maar dat vond Hylkje niet erg. Ze deed haar best, ze kookte wat hij lekker vond en had altijd hun kleine woninkje op orde. Syto had het druk, daar had ze alle begrip voor. Het boerenbedrijf waar hij werkte wás ook druk.

Maar steeds vaker viel hij tegen haar uit.

In het begin had ze altijd een excuus voor hem: hij is moe, hij is niet zo'n prater. Ze durfde er ook met niemand over te praten, want hij wist haar wel het gevoel te geven dat het aan háár lag. Toen hij haar voor de eerste keer had geslagen, had hij na afloop huilend zijn excuses aangeboden.

"Ik wilde dat niet doen, Hylkje, echt niet!", had hij gesnikt.

Ze vergaf het hem. Maar al gauw volgde er weer een uitbarsting en al minder excuses. Ze was ook zo'n kluns, zei hij tegen haar. Alsof zij het aan zichzelf te danken had dat hij haar sloeg, zo deed hij.

"Hylkje!"

De stem van Syto klonk ongeduldig toen hij de keuken weer binnen kwam.

"Is het eten al klaar?"

Ze knikte.

"Ja, ik ga het zo opdoen."

Toen ze gebeden hadden, schepte Syto zichzelf flink op en begon direct te eten.

"Die rotauto", zei hij toen, "Ik ben bang dat er weer allerlei dure reparaties komen. Een nieuwe kunnen we ook niet betalen, dus daar ben ik lekker mee. De vrouw van Foppe werkt, weet je dat? En de vrouw van Tjeerd ook."

Hylkje keek haar man aan. Syto had zelf niet gewild dat zij buitenshuis ging werken. Hij had gezegd dat hij dat 'niet christelijk' vond.

"Mijn vrouw hoeft niet te werken", had hij gezegd, "Ik kan zelf werken."

Zij had eigenlijk best een baantje gewild. Tot aan haar trouwen had ze bij de notaris gewerkt als koffiejuffrouw annex administratief medewerker. Ze ontving de gasten en verrichtte daarnaast lichte administratieve werkzaamheden. En dat had ze wel willen blijven doen, maar dat wilde Syto niet.

"Ik onderhoud mijn echtgenote", had hij beslist gezegd, "Zij hoeft niet uit werken."

Ze was toen ook nog zo verliefd dat ze het wel fijn gevonden had dat hij een beetje macho deed op dat gebied. Dus had ze ontslag genomen en wijdde ze zich fulltime aan de zorg voor hun kleine stulpje. Maar omdat ze maar met z'n tweeën waren, was ze daar geen veertig uur in de week mee kwijt.

Ze miste haar werk trouwens ook. Ze had leuke collega's gehad en ook haar baas, de notaris, was een fijne vent met veel gevoel voor humor. Hij was ook buitengewoon tevreden over haar geweest.

"Jij bent echt een slimme meid", had hij vaak gezegd, "Dat je ouders jou niet hebben laten doorleren, zeg! Heel jammer."

Syto had er smalend om gelachen toen ze hem dat later wel eens verteld had.

"Hij vond je gewoon een lekker ding", had hij spottend gezegd, "Hij probeerde gewoon maar wat te slijmen met je."

En toen Syto haar was gaan slaan, was zij wel blij geweest dat zij nergens heen hoefde. Ze schaamde zich voor de blauwe plekken op haar gezicht. De eerste dagen bleef ze in huis, de daaropvolgende dagen werkte ze de plekken zo goed als dat ging weg met make-up. Maar natuurlijk zagen mensen het toch, dat zag ze aan hun gezichten.

Haar vriendin Rinske had er wel naar gevraagd, maar Hylkje had gezegd: "Rins, vraag me daar niet meer naar, oké? Ik wil er niet over praten, dat is iets tussen man en vrouw. Kan ik je vertrouwen?"

En Rinske had, weliswaar met tegenzin, geknikt.

"Goed dan", had ze gezegd.

Maar nu begon Syto dus over buitenshuis werken. Tenminste, hij had het over de vrouwen van zijn collega's die wél hun baan hadden gehouden na hun huwelijk. Oók nadat er kinderen waren geboren!

"Ik zou kunnen proberen om weer een baantje te vinden", zei ze dus.

"Ja, het is toch ook eigenlijk te zot voor woorden dat je je door mij laat onderhouden", brieste Syto, "Dat is echt hopeloos uit de tijd."

Hylkje reageerde daar niet op. Ze wilde zeker geen olie op het vuur gooien. Als Syto te boos werd, werd hij driftig en dan liep het uit de hand.

"Ik ga vanmiddag op zoek", zei ze.

Syto knikte.

"Ja, doe dat. Je bent nu lang genoeg lui geweest. En je bent nu eenmaal niet met een rijke prins getrouwd. Je hebt je als een verwend en lui prinsesje gedragen, Hylkje, maar het is tijd dat je de handen eens uit de mouwen gaat steken."

Hylkje belde haar vriendin op zodra Syto weer vertrokken was.

"Rins? Ik zoek een baantje. Heb jij misschien iets gehoord?"

"Een baantje? Maar Syto wilde toch niet dat je werkte?"

Rinske was stomverbaasd. Ze was indertijd vreselijk verontwaardigd geweest toen Syto gewild had dat Hylkje haar baan op het notariskantoor op zou zeggen. Hylkje had het naar haar zin gehad op haar werk en ze was ook goed geweest in wat ze deed.

"Hij is van gedachten veranderd", zei Hylkje alleen. Ze wist natuurlijk heel goed dat ze alleen voor Syto's auto zou gaan werken en voor zijn breedbeeldtelevisie en zijn dure stereoapparatuur. Syto hield van dat soort dingen, maar eigenlijk konden ze dat allemaal helemaal niet betalen.

Hylkje kreeg maar heel erg weinig huishoudgeld en als ze aan het einde van de week in de problemen kwam, raakte ze al in paniek. Als Syto geen vlees op zijn bord kreeg, raakte hij ontstemd. En als ze hem vertelde dat ze niet uit kwam met het huishoudgeld, verweet hij haar dat ze 'verkwistend' was en zij herinnerde zich de klappen nog maar al te goed die zij bij een vorige gelegenheid gekregen had.

Ze ging wel eens naar de bank om geld van haar spaarbankboekje af te halen zodat ze vlees kon kopen. Haar ouders hadden voor hun kinderen gespaard en dat hadden zij allemaal meegekregen toen zij uit huis gingen. Hylkje wist dat dat geld natuurlijk niet bedoeld was als huishoudgeld, maar ze zag echt geen andere uitweg.

Ze was dus wel opgelucht dat ze nu kon gaan werken. En ze hoopte dat Rinske iets wist.

Rinske was nog niet getrouwd en werkte als secretaresse op het gemeentehuis. Ze had een rijk sociaal leven en kon nog wel eens het één en ander horen, had Hylkje bedacht.

"Zal ik op het gemeentehuis eens vragen of ze nog iemand nodig hebben?", stelde Rinske voor.

"Graag", antwoordde Hylkje.

"Ik zal Ronald ook vragen of hij nog wat weet."

Ronald was de vriend van Rinske. Een fantastische kerel, vond Hylkje. Je kon ook goed zien dat Rinske en hij heel erg gelukkig waren samen. Ze lachten samen, dat had Hylkje met Syto eigenlijk nooit gehad.

"Oh, ik hoop het", zei Hylkje.

"Nou, lieverd, ik laat het zo gauw mogelijk horen, goed? Ik ga nu gauw verder met m'n werk."

“Dank je wel, Rins. Doeg!”

“Doeg.”

Hylkje bedacht dat ze de ramen maar eens moest lappen. Het was prachtig voorjaarsweer, dan was dat wel een prettig karweitje. Ze moest ook de weelderige vuurdoorn, die dapper tegen de rode bakstenen opklom, even een beetje fatsoeneren, had ze gezien.

Juist toen ze met emmer en zeem het trappetje wilde op gaan, klonk de stem van haar moeder over het pad.

“Hylkje, kind! Oh, je wilde de ramen gaan lappen? Zal ik even helpen?”

“U wilde natuurlijk koffie, mem?”

“Ja, maar dat doen we dan dadelijk. Heb je nog een zeem?”

De vrouwen laptten gezamenlijk de ramen. Hylkje en haar moeder waren beide vrouwen van weinig woorden en een echt heel innige relatie hadden ze nooit gehad. Toch zochten ze elkaar steeds wel op en praatten over heel veel dingen, behalve over de zaken waar ze misschien eens over hadden moeten praten. Hylkje’s ongelukkige huwelijk, bijvoorbeeld.

“Die nieuwe man, hé”, begon haar moeder, terwijl ze het WC-raampje zeemde, “Die zoekt een hulp in de huishouding, heb ik gehoord. Nou, dat zal me een huishouden zijn, zeg. Daar moet je toch niet aan denken?”

“Van wie hoorde u dat, mem?”

“Van Jetty. Er staat een advertentie in de Leeuwarder Courant en hij had ook bij de bakker en de slager geïnformeerd of zij soms iemand wisten.”

Hylkje werd nieuwsgierig.

“Voor hoeveel uur?”, vroeg ze.

“Veel. Volgens mij wilde hij elke ochtend hulp. Ja, dat begrijp je toch niet, zo’n man alleen.”

Hylkje wrong haar zeem uit en zei: “Kom, ik ga koffie zetten.”

Het idee liet haar niet los, merkte ze. Die man woonde bij haar om de hoek, ze was er natuurlijk zo en ze zou op tijd weer aan het middageten kunnen beginnen. Het zou ideaal zijn! Toen ze er ’s avonds met Syto over sprak, reageerde hij niet erg enthousiast.

“Wat? Bij die artiest? Ben je gek geworden of zoiets?”

“Ik kan het toch proberen? Misschien betaalt hij wel heel goed.”

Ze begreep heel goed dat dat wel eens een goed argument zou kunnen zijn voor Syto. De offerte van de garage om het oude kadetje weer op te lappen was hem erg tegen gevallen. En bovendien droomde hij van een andere auto.

“Nou, informeer dat dan morgen maar”, zei hij.

De volgende morgen werd Hylkje met een raar gevoel wakker. Wat was er ook alweer? Oh ja, ze zou vandaag naar die kunstschilder op de Lindelaan gaan. Ze voelde zich zowel opgetogen als bloednerveus.

“Wel een hoog bedrag lospeuteren, hè”, zei Syto.

“Ik moet eerst kijken of hij niet al iemand heeft en of hij mij wil hebben”, zei Hylkje.

Om een uur of negen ging ze naar de oude boerderij. Ze liep het erf op en zag dat de tuin behoorlijk verwilderd was.

Ze kon zelfs de bel haast niet vinden omdat er allemaal wilde kamperfoelie tegen het huis opgeklommen was. De man zou ook zeer gebaat zijn bij een tuinman, dacht Hylkje.

Ze drukte op de bel en het duurde erg lang voordat er iets gebeurde. Net toen ze nog een keer wilde bellen, ging er een raam open en stak een man zijn hoofd naar buiten.

“Goedemorgen, schone dame”, zei hij opgewekt.

Zijn half lange haar hing wild rond zijn gezicht, maar zijn ogen keken haar vriendelijk aan. Hij droeg een bontgekleurde ochtendjas.

“Ik... eh...- Ik kan later wel terug komen”, stamelde Hylkje.

“Nee, ben je gek”, zei de man, nog steeds opgewekt, “Ik kom naar beneden en ik zet thee of koffie, net wat je wilt. Wacht even.”

Hij verdween. Hylkje bleef staan en even later zwaaide de voordeur open. Een lange man in een rood-blauw gestreepte ochtendjas noodde haar hartelijk binnen.

"Kom binnen", zei hij, "Ik hoop dat je me vergeeft dat ik nog niet geheel gekleed ben, maar ik ga dus onmiddellijk koffie zetten. Kom!"

Hij nam haar in een los gebaar bij de arm en leidde haar naar de grote woonkeuken. Daar was het een enorme chaos. Overal stonden borden en kopjes, het fornuis stond vol gebruikte pannen, er stond weliswaar inderdaad wat afwas uit te lekken op een rekje, maar veel zoden zette dat niet aan de dijk.

De man veegde wat borden en bekers aan de kant op de grote eikenhouten tafel.

"Ga zitten", zei hij, "Het ziet er erger uit dan het is, de troep. Nou ja, dat hoop ik tenminste. Koffie?"

"Eh... ja."

De man vulde een ketel met water, zette die op en schepte toen koffie in een zilverkleurig doordrukkannetje.

"Ik zal me even voorstellen", zei hij toen en hij glimlachte breed, waardoor hij opeens een beetje op een kwajongetje leek, "Ik ben Sylvan Hoogstraaten."

"Ik ben Hylkje Bakker", zei Hylkje en ze drukte de uitgestoken hand, "En ik kom voor de advertentie."

"Ah!", riep de man uit, "Dan kom je als geroepen, zoals je ziet. Nou, je ziet er ook uit als een engel, Hylkje."

Het water kookte en Hoogstraaten schonk het op.

"Dus u hebt nog niemand gevonden?", vroeg Hylkje.

"Dat klopt. En alsjeblieft geen 'u', Hylkje, noem me gewoon Sylvan. Ik weet dat ik 's morgens niet op m'n best ben, maar ik ben echt nog een jonge vent, hoor."

Hij lachte weer naar haar en zij glimlachte terug.

"Goed", zei ze, "Sylvan, dus."

Sylvan keek naar de jonge vrouw die aan zijn keukentafel zat en vroeg zich af of zij niet te tenger was voor zwaar werk. Hij had haar al een engel genoemd en zo zag zij er ook inderdaad uit: tenger, bijna doorschijnend, prachtig fijn, lichtblond haar, dat stijl rondom haar smalle gezichtje hing. Een feeëriek wezentje, dacht hij. Niet bepaald het prototype van een werkster.

Hij schonk koffie voor haar in.

"Het gaat wel om vijf dagedelen in de week, Hylkje, waarvoor ik een hulp wil."

"Ja, geen probleem", zei Hylkje rustig.

"En het is een oud huis, dat vraagt veel meer onderhoud dan een moderne woning.

Bovendien ben ik nogal... chaotisch, zoals je ziet. Dus zeg het eerlijk als je het niet ziet zitten, hoor, daar kan ik tegen."

Hylkje keek naar de grote man en dacht: ja, die kan wel tegen een stootje. En dat vond ze een prettig gevoel.

"Ik zie het wel zitten", zei ze, "Het is een prachtig huis ook."

Daar reageerde haar gastheer enthousiast op: "Ja, hè? Ik was direct verkocht toen ik dit zag. Ik ben op veel plaatsen gaan kijken toen ik besloten had om uit Amsterdam weg te gaan, maar dit wás het gewoon. En het ligt buitengewoon gunstig ook, ik heb mijn atelier op het noorden. En dan dat lándschap hier, die schitterende Tjongervallei! Oh, ja, ik ben schilder, maar dat wist je waarschijnlijk al?"

Hylkje glimlachte en knikte. Het viel hem op dat ze zich langzaam ontspande en dat gaf haar gezicht iets, ja... ronds, iets heel moois.

"Er wordt zeker veel gepraat, hè?", merkte hij op.

Op dat moment klonk er gestommel op de trap.

"Syl? Hemel, man, wat ben jij op een onzalig vroeg tijdstip..."

De blonde jongeman die binnen gekomen was, hield abrupt op met praten toen hij Hylkje zag.

“Oh”, zei hij, “Goedemorgen, dame. Ik ben Rico. Met wie heb ik de eer?”

“Hylkje Bakker.”

“Aangenaam. Goh, Syl, je had me wel eens mogen zeggen dat je zo vroeg zulk mooi vrouwelijk gezelschap zou ontvangen. Trouwens, waarom loop jij er eigenlijk zo schandalig niet aangekleed bij?”

Sylvan grijnsde breed.

“Koffie, lieve jongen?”

“Doe maar, ja. Ik heb me nog niet eens geschoren. Vergeeft u mij dat vooral, schone dame.”

Dat laatste zei hij met een warme glimlach naar Hylkje, die prompt bloosde, maar zich ook buitengewoon geamuseerd voelde.

“Hylkje komt hier werken”, zei Sylvan.

Hylkje keek hem aan. Dus zij had de baan?

“Tenminste, als zij dat wil, natuurlijk”, vervolgde Sylvan.

“Ik zou dat niet willen, hoor”, merkte Rico op, “Zo’n ongeschoren aap in zo’n belachelijke ochtendjas!”

“Maar ik heb wel koffie voor je gezet, toch, Hylkje?”, kwam Sylvan.

“En die vreselijke troep!”, ging Rico verder, “Waar moet het arme kind beginnen, Sylvan? Je bent een sadist! Ik beloof je dat ik je kom helpen, Hylkje.”

Hylkje bloosde weer.

“En wanneer wilde jij dat doen?”, kwam Sylvan droog, “Je moet studeren, weet je nog? En hard ook, wil je tenminste je examen halen. Ik zal Hylkje echt wel helpen, lieve Rico. Zo slecht als hij me nu afschildert, ben ik heus niet, hoor, Hylkje.”

“Nee, het is veel erger”, mompelde Rico, maar er dansten pretlichtjes in zijn blauwe ogen.

“Wanneer zou je kunnen beginnen?”, vroeg Sylvan aan Hylkje.

“Morgen”, zei Hylkje prompt.

“Je bent écht een engel!”, riep Sylvan uit, “Dan bespreken we straks, als Rico lief zijn bad neemt, even de zakelijke kant, goed? Welkom hier, Hylkje. Ik ben blij dat je me uit de brand komt helpen.”

Sylvan glimachte warm naar haar. Hylkje voelde zich onverklaarbaar gelukkig. Ze zat aan de ontbijttafel met twee knettergekke, maar oerlieve kerels en het was een enorme troep, maar zo sfeervol! Ze voelde zich alsof ze in de hemel terecht gekomen was.

“Wil je nog koffie?”, vroeg Sylvan.

Ze knikte.

“Ik ga badderen”, kondigde Rico aan, “Nou, lieve Hylkje, dan ga ik je nog vaak zien, toch? Tot gauw.”

Hylkje drukte zijn hand en weg was de jongeman weer.

“Rico heeft wat tegenslagen gehad”, zei Sylvan, “En hij woont nu tijdelijk bij mij. Je mag hem gerust een beetje stevig van repliek dienen, hoor, dat is wel goed voor hem. Zeg, woon je hier dicht bij?”

“Ik woon om de hoek, op de Kastanjelaan.”

“Oh, dat komt mooi uit, zeg. Laten we het zo afspreken, Hylkje. Jij laat deze chaos nog eens op je inwerken en denkt goed na of je het echt wel ziet zitten. Ik wil heel erg graag dat je komt, dat heb ik al gezegd. Kom morgenochtend terug en laat me dan weten wat je doet. Oh ja, het salaris, dat wil je vast weten.”

Sylvan graaide in wat papieren op tafel en vond een blaadje.

“Ik had opgezocht wat redelijk is. Kijk.”

Hij duwde het onder haar neus.

“Is dat redelijk?”, vroeg hij.

Ze keek naar het bedrag en knikte. Dat was zeker redelijk! Syto kon zijn auto laten repareren! Oh, hij zou tevreden zijn!

“Zie ik je morgen?”, vroeg Sylvan.

“Ja”, antwoordde ze.

Hij liet haar uit en toen zij halverwege het pad naar de straat was, schalde haar naam over het erf.

“Hylkje!?”

Het was Rico. Hij hing uit het badkamerraam, met alleen een handdoek om zich heen geslagen.

“Tot gauw!”, riep hij.

Ze stak haar hand naar hem op en glimlachte. Ze wist zeker dat ze hier zou gaan werken.

Toen ze Syto tussen de middag over het voorgestelde salaris vertelde, was hij inderdaad tevreden.

“Zó!”, zei hij, “Dat iemand dat voor jou wil betalen, zeg. Nou, je moest het maar doen.”

Rinske belde haar 's middags op. Er was een bode nodig op het gemeentehuis. Voelde Hylkje daar wat voor? Op het gemeentehuis had men al gehoord hoe tevreden de notaris over Hylkje was geweest, dus als ze solliciteerde maakte ze een behoorlijk grote kans om die baan ook te krijgen.

“Ik héb al een baan”, jubelde Hylkje.

“Echt waar? Wat goed! Waar?”

“Bij Sylvan Hoogstraaten, die kunstschilder die hier een paar maanden geleden is komen wonen. Hij vroeg een hulp in de huishouding.”

“Oh”, zei Rinske, opeens wat lauw, “Is dat nou wel wat jij wilt, Hylk, hulp in de huishouding? Je hebt je eigen huishouden ook al en op het gemeentehuis bijvoorbeeld zit er wel wat uitdaging in de baan.”

Maar Hylkje dacht aan die warme woonkeuken en die hartelijke, grappige heren en ze was vastbesloten.

“Ik wil dit graag”, zei ze.

Rinske liet dit even op zich inwerken en besloot toen de beslissing van haar vriendin te respecteren.

“Nou, gefeliciteerd. Ik kom morgenmiddag wel even buurten bij je. Is dat goed?”

“Ja, leuk. Tot morgen dan.”

Hylkje voelde zich de rest van de dag in de wolken. Ze was gewoon zelf ergens op afgestapt en had zelf een baan gekregen! Ze was de laatste jaren steeds passiever geworden, uit angst dat ze Syto's woede zou opwekken. Dit was een hele overwinning voor haar geweest en het gaf haar een goed gevoel.

Toen zij de volgende ochtend aanbelde bij de boerderij op de Lindelaan, deed een geheel geklede Sylvan Hoogstraaten open. Hij had zijn stoppelbaardje perfect bijgewerkt en zijn halflange haar was keurig gekamd.

Hylkje vroeg zich af of Sylvan soms Latijns Amerikaanse roots zou kunnen hebben, hij leek veel op zo'n gesoigneerde Latino, vond ze.

“Goedemorgen, Hylkje”, begroette hij haar vriendelijk, “Ik hoop dat je goed nieuws voor mij hebt.”

“Ik denk het wel”, zei ze.

“Daar ben ik echt enorm blij mee”, zei hij oprecht, “Kom, ik heb al koffie.”

Ze betrad de keuken en het viel haar direct op dat er zo goed en zo kwaad als het ging orde in de chaos aangebracht was. Geen vuile vaat meer, alles wat opgeborgen en er lagen alleen nog een paar stapels papieren op en naast de tafel.

“Wat een verandering”, zei ze onmiddellijk.

“Ja, ik schaamde me gisteren nogal voor de troep. Het is beter zo, hé?”

“Veel beter, maar ik was er niet van geschrokken, hoor.”

“Dat merkte ik, ja. En je hebt zelfs besloten dat je bij me komt werken. Nou, ga zitten, dan krijg je koffie.”

Op dat moment ging de telefoon. Het toestel stond op de buffetkast.

“Sorry”, zei Sylvan en nam de hoorn op.

“Met Sylvan”, zei hij, “Oh, Liz, je belt op een zeer slecht moment. Nee, dat is geen smoes, ik heb bezoek. Nou, als je het snel kunt vertellen, kan het wel even. Nee, liefje, dat gaat je niets aan of het een vrouw is of niet. Nee-hee!”

Sylvan lachte even, licht geamuseerd.

“Nee, uithoren helpt echt niet. Nou, vooruit, schiet op, waar bel je voor? Natuurlijk kan Joep komen, wat dacht je dan? Nee, Rico is ook nog hier, maar ik heb wel meer dan één logeerkamer, hoor. Het is hier geen Amsterdam! En trouwens, Rico ligt toch meestal in mijn bed. Ja, vrijdagavond. Oké, lieverd, dan zie ik je. Ciao!”

Sylvan legde de hoorn op de haak en keek Hylkje aan.

“Sorry, hoor, Liz belt altijd op ongelegen momenten. Dat is een verdraaid slechte gewoonte van haar, maar het is niet anders.”

Hylkje vroeg zich af wie Liz was. Was dat zijn vriendin? Hij noemde haar ‘liefje’ en ‘lieverd’, had ze gehoord. Maar hoe liet zich dat rijmen met wat de bakkersvrouw verteld had, dat Sylvan een... vriend zou hebben, een eh... intieme vriend?

“Wat? Is het een flikker?”, had Syto gezegd, “Nou ja, hij betaalt goed en het gaat tenminste niet op aan kinderen. Dat gaan wij dus ook niet doen, kinderen nemen. Ze kosten je een rib uit je lijf, dat hoor ik wel om me heen.”

Hylkje had gedacht dat Rico dan wel die vriend van Sylvan zou zijn. Maar hoe zat dat dan met die Liz?

“Zal ik je een rondleiding geven door het huis?”, vroeg Sylvan, “Alleen de slaapkamer van dat luie varken moeten we overslaan, want de lieve Rico ligt nog te ronken.”

Rico had dus een eigen slaapkamer, maar meestal kroop hij bij Sylvan in bed, had ze hem net tegen die Liz horen zeggen. Hylkje werd steeds nieuwsgieriger, maar ze wilde geen vragen stellen.

“Hij moest toch studeren?”, merkte ze snedig op.

Sylvan lachte.

“Dat heb je goed onthouden, zeg. Ja, het is waar, maar af en toe strijk ik met mijn hand over mijn hart, weet je. Ik ben nu eenmaal helemaal verkikkerd op hem.”

Oké, duidelijker kon het toch al niet? Rico en Sylvan hadden gewoon iets met elkaar, dat was helder. Ze vond het eigenlijk helemaal niet erg, ook al was ze streng christelijk opgevoed.

“Ik zal hem trouwens toch even wakker maken, want hij zal het heerlijk vinden dat Joep komt logeren. Oh ja, dat was mijn zus die net belde en Joep is mijn neefje. Een heerlijk joch van acht jaar, die het zalig vindt op de boerderij. En hij wil later ook kunstschilder worden.”

Hylkje zag hoe trots Sylvan daarbij keek.

“Heb jij kinderen?”, vroeg Sylvan, “Of liever, ben je getrouwd, heb je een vriend?”

“Ik ben getrouwd en we hebben geen kinderen.”

“Wil je ze wel?”

Hylkje voelde zich pijnlijk geraakt. Ja, ze wilde dolgraag kinderen, maar Syto wilde ze pertinent niet.

“Eh, dat kan altijd nog”, zei ze.

Sylvan keek haar wat nauwlettender aan.

“Wil je man ze niet?”

Hylkje hapte naar adem. Was ze zo doorzichtig? Of was Sylvan gewoon zo slim?

“Ik... ik praat er liever niet over”, zei ze snel.

“Nee, natuurlijk, sorry. Oh, af en toe ben ik een beetje lomp, sorry, hoor.”

“Geeft niets.”

Sylvan zag hoe nerveus Hylkje een paar lokken uit haar gezicht streek en dacht intussen het zijne van haar huwelijk. Ze maakte, op z'n zachtst gezegd, niet de indruk van een evenwichtige, gelukkig getrouwde vrouw. Ze was zo vreselijk onzeker, hij begon het die man van haar gewoon te verwijten, merkte hij. Een vrouw als zij moest bedolven worden onder de complimenten, vond Sylvan, zodat ze zich zeker en stralend zou voelen. Maar hij waakte er wel voor om iets hardop te zeggen over haar echtgenoot.

Sylvan leidde haar de hele boerderij rond en Hylkje was onder de indruk. Sylvans slaapkamer was in ouderwetse stijl ingericht, compleet met een hemelbed. Vanuit zijn slaapkamer kon hij via een tussendeur zijn atelier bereiken.

"Dan heb ik mijn kinderen altijd vlakbij me", zei hij, "Ja, want mijn schilderijen zijn mijn kindjes, hoor."

Het atelier was zeer ruim en het rook er naar terpentijn en verf. Daar rook de hele boerderij trouwens wel een beetje naar, had Hylkje al geconstateerd, maar in het atelier rook het het sterkst. Ze vond het overigens helemaal geen onaangename geur.

Ze keek belangstellend naar de schilderijen. Er stonden wel vier ezels, zag ze.

"Ik werk vaak aan eerdere doeken tegelijk", verklaarde Sylvan, "Oh ja, mijn atelier houd ik zelf wel schoon."

Daar was Hylkje even teleurgesteld over. Vertrouwde hij haar soms niet? Ze zou heus wel voorzichtig zijn. Maar als ze eerlijk was, kon ze zich ook wel voorstellen dat hij zeer terughoudend was over wie dan ook in zijn atelier.

"Kijk me niet zo boos aan", zei Sylvan plagend, "Ik ben echt gek als het om mijn schilderijen gaat, dat moet je me kunnen vergeven, lieverd."

Ofschoon ze Sylvan Hoogstraaten nu ongeveer tegen de hele wereld 'lieverd' of 'liefje' had horen zeggen, kreeg ze er toch een warm gevoel van.

"Ik snap het wel", zei ze.

"Ja, ik weet wel dat je het snapt. Kom, we gaan Rico wekken. Hij slaapt aan de andere kant, op het zuiden dus. Daarom kruipt hij 's morgens vaak bij mij in bed, omdat hij wil uitslapen en de zon hem wakker maakt."

"Zeg, ga jij Hylkje al onze bedgeheimen toevertrouwen?"

Hylkje en Sylvan draaiden zich om en daar stond Rico, die hen verontwaardigd aan probeerde te kijken.

"Ik heb me juist helemaal opgedoft omdat ik wist dat Hylkje zou komen", vervolgde hij,

"Spreek dus geen kwaad over mij. Hylkje, kom, ik laat je mijn kamer wel zien."

"Eh, ik ga dus wel even mee", merkte Sylvan droog op.

"Vertrouwen is ook maar alles", mopperde Rico, "Heb je ook nog iets leuks te zeggen, meneer Hoogstraaten?"

"Ja, Joep komt logeren."

Hylkje zag hoe Rico begon te stralen.

"Echt waar? Geweldig! Het wordt mooi weer, dan gaan we met hem varen! Ga jij dan ook mee?"

Hij keek Hylkje aan, maar voordat zij iets kon zeggen, kwam Sylvan op nog drogere toon dan zo-even: "Ik moet je teleur stellen, Rico, maar Hylkje werkt hier niet in het weekend."

"Oh nee, stom", deed Rico, "Nou ja, treed binnen in mijn nederig onderkomen, schone dame!"

Rico's kamer was groot en licht en bood een fantastisch uitzicht over de grote, wilde tuin. De zon danste door de hele kamer en Hylkje geloofde inderdaad dat uitslapen moeilijk zou zijn, met die brandende zon.

"Ik heb koffie, Rico", zei Sylvan, "Kom je, Hylkje?"

Wat een flirt was dat broertje van hem ook, dacht Sylvan. Hij wilde dat hij maar de helft bezat van de charme die zijn broertje had!

"Jij bent zo stug", had Rita altijd gezegd, "Hoe kan het toch dat Rico en jij broers zijn?"

Dat was in de periode dat Rita en hij nog met elkaar praatten. Oh, hij was zo verliefd geweest op die vrouw, doldwaas verliefd, maar hij kon het niet uiten, niet op de manier die zij blijkbaar nodig had.

En toen hun huwelijk in een crisis beland was, wierp ze hem dat ook herhaaldelijk als verwijt voor de voeten.

“Je bent zo... ijsig”, zei ze, “En je leeft altijd maar voor je werk!”

Ze was slechts sporadisch in zijn atelier geweest. In Amsterdam, waar hij toen met Rita woonde, had hij geen atelier aan huis gehad, maar huurde hij een atelier aan de Rozengracht.

Af en toe nam hij de tweeling mee; de kleine mannetjes vonden dat altijd prachtig! En hij liet ze hun gang gaan ook. Maar Rita kwam zelden. Ze wist eigenlijk niet eens wat voor kunst hij maakte. Maar toen hij verliefd op haar was, had hij dat allemaal niet gemerkt. Ze was in zijn bed, ze streelde hem, ze knorde tevreden en dat was hem genoeg geweest.

Maar haar niet, dat had hij achteraf begrepen. Natuurlijk, hij wist dat ze flirtte, maar dat was toch geen probleem, had hij gedacht. Later hoorde hij dat zij hem al die jaren bedrogen had met andere mannen. Zelfs toen ze zwanger was, had ze een minnaar!

De scheiding was een hel. Ze wilde hem financieel helemaal uitkleden, maar gelukkig bleek dat niet echt te kunnen. Maar de kinderen! Hij had Alex en David nu al anderhalf jaar niet gezien! Natuurlijk was er een bezoekersregeling, maar Rita had altijd een ander excuus. Het deed hem erg veel pijn, want die tweeling was hem alles! Hij miste ze verschrikkelijk!

Hylkje was aan de keukentafel gaan zitten en Sylvan schonk nog een kop koffie voor haar in.

“Als Rico lastig wordt, geef je hem maar gewoon een draai om zijn oren, hoor”, zei Sylvan.

“Nou, dat zal toch wel mee vallen?”

“Omdat je getrouwd bent, denk je? Nee, dat maakt hem niets uit, dat broertje van me flirt met iedere aantrekkelijke vrouw.”

“Broertje?”, herhaalde Hylkje.

“Ja, hij is mijn jongste broer. Ik heb er nog twee en dan hebben we onze Liz natuurlijk, de enige dochter. Ik ben de oudste en ik moest altijd de wijste zijn ook, tot groot verdriet van mijn ex-vrouw, want daar word je wel een beetje saai van, geloof ik.”

Hylkje liet dit even op zich inwerken. Dus Sylvan was helemaal geen eh... homo? En hij was wel getrouwd geweest, dat had de bakkersvrouw goed gehoord.

Opeens begon ze te lachen.

“Is Rico jouw broertje? Ik dacht... nou ja, het hele dorp dacht...- Nou ja, dat jij...-“

Ze zweeg en bloosde een beetje.

“Wat dacht je?”

“Dat wij homo’s waren”, klonk het vanuit de gang, “Toch, Hylkje?”

Rico keek de jonge vrouw aan en glimlachte.

“Eh... ja.”

Toen begon Sylvan ook te lachen.

“Oh, maar nu wordt mij een boel duidelijk! Daarom kijken ze zo... vies naar mij.”

“De vrouw van de bakker had van iemand gehoord dat jij een jonge, mooie man eh... omhelsde.”

“Mooie man?”, herhaalde Rico direct, “Hmmm.”

“Kop dicht, Rico”, zei zijn broer prompt, “Ze weten niet dat ze allerm minst veilig zijn, de vrouwen van dit dorp. Mijn broertje is de meest heteroseksuele man die er in Nederland rond loopt.”

Hylkje dronk haar koffie op en zei toen: “Sylvan, zal ik eens wat gaan doen? Daarom ben ik hier tenslotte, toch?”

Haar eerste werkdag was Hylkje prima bevallen. Ze voelde zich geweldig toen ze thuis kwam en zette dansend het eten op. Syto kwam veel minder opgewekt binnen.

“Hallo”, begroette Hylkje hem echter onverstoort.

“Zeg, doe even normaal”, viel Syto tegen haar uit, “Stel je alsjeblieft niet zo aan, mens. Ik hoop dat die flikker je goed betaalt, want ik heb slecht nieuws: ik kan eind deze maand mijn biezen pakken!”

“Wat?”

Hylkje keek haar man geschokt aan.

“Ja, economische recessie, wel eens van gehoord? Nou ja, beetje moeilijk voor je natuurlijk, want het heeft meer dan twee lettergrepen. Ze kunnen me niet meer betalen.”

“Mijn hemel! En nu? Waar vind je zo gauw iets anders?”

“Het is e-co-no-mi-sche re-ces-sie”, bulderde Syto, “Snap je wat dat betekent, domme gans? Dat betekent dat ik het wel kan schudden!”

Hylkje was zo uit haar doen dat ze het vlees liet aanbranden en meer had Syto niet nodig om te ontploffen. Hij trok haar aan haar haren naar het midden van de keuken en sloeg haar een paar keer hard in haar gezicht.

“Syto!”, gilte Hylkje, terwijl ze afwerende gebaren maakte. Maar dat maakte het altijd alleen maar erger. De blik in Syto’s ogen werd nu pas echt gevaarlijk. Hij nam zijn riem en begon zijn vrouw te slaan waar hij haar maar raken kon. Hoe harder zij gilte, hoe harder hij leek te gaan slaan. Toen Hylkje op de grond lag en niet meer kon schreeuwen, schopte hij haar. Ze voelde zich helemaal niets meer, een waardeloos vod.

“Ik wou dat je dood was”, schreeuwde hij, “Vreselijk mens!”

Die woorden deden haar meer pijn dan het fysieke geweld. Hij gaf haar nog een paar schoppen. Ze snikte, maar kon verder niets meer. Syto stormde de deur uit en Hylkje bleef een poosje zo liggen. Ze was uitgeput en moest weer beseffen dat ze echt nog leefde, zoals altijd nadat Syto haar mishandeld had.

Toen de bel ging, dacht ze: “Oh, ja, Rinske! Rinske zou komen!”

Maar het was nog een beetje vroeg voor Rinske, dacht ze meteen verbaasd. Ze kwam moeizaam overeind en voelde zich alsof haar hele lichaam gebroken was. Ze vroeg zich af of ze nog kon lopen, maar dat lukte haar met een beetje doorzetten. Op weg naar de deur wierp ze een blik in de spiegel. Ze nam een kam en fatsoeneerde haar haar.

Ze keek of er geen sporen waren, maar zag een enorme rode plek op haar wang. Snel verzong ze iets: ze had haar hoofd gestoten toen ze terug kwam uit de kelder. Ze liep door naar de deur en zag een dat degene die voor de deur stond onmogelijk Rinske kon zijn, want de persoon was veel langer.

Ze deed open en zag Rico.

“Rico!”

“Hylkje! Wat zie jij er uit!”, riep Rico geschokt.

“Ik... ik was in de kelder, daar moest ik soms kruipen en toen heb ik me vreselijk gestoten.”

“Kind toch! Heb je er al een natte doek op gelegd?”

Hylkje knikte maar wat en vroeg: “Wat kom je doen, Rico?”

De blonde man hield haar tas omhoog.

“Dit was je vergeten.”

“Och, wat stom!”

“Maar je kon wel naar binnen, begrijp ik.”

“Ja, de achterdeur, die is altijd open.”

Rico knikte.

“Ja, dat kan hier natuurlijk nog. Dat moet ik in Amsterdam niet proberen. Nou, ik ga weer. Ik zie je morgen.”

“Ja, tot morgen.”

Hylkje sloot de deur en ging naar de badkamer, waar ze zichzelf opfriste en de schade nogmaals in ogenschouw nam. En toen begon het tot haar door te dringen dat Syto zijn baan

waarschijnlijk kwijt was. Syto, die zo veel van mooie, dure dingen hield! Hoe moesten ze dit in vredesnaam gaan redden? Wat moest ze toch doen?

Toen Rinske er later was, vertelde ze het aan haar, van Syto's baan.

"Heeft hij je daarom geslagen?", vroeg Rinske.

"Hij heeft me niet geslagen", zei Hylkje, al bijna automatisch.

"Hylkje", zei Rinske dringend, "Dit kan zo toch niet langer! Hij slaat je nog eens ongelukkig.

Je... je móet bij die man weg, echt."

Hylkje keek haar vriendin boos aan.

"Zeg! Waar bemoei jij je mee?", viel ze opeens uit, "Ga alsjeblieft weg."

"Maar..."

"Ga weg, Rinske", herhaalde Hylkje koud, "Nu."

Rinske stond op, volledig uit het veld geslagen.

"Als je dat graag wilt, Hylk, dan ga ik."

"Ja."

"Bel me als je... als Syto...- Nou ja, dàg!"

Rinske vertrok. Ze had haar vriendin zo vreselijk graag willen helpen, maar Hylkje liet dat niet toe. Hylkje keek de trouwe Rinske na, met pijn in haar hart.

Ze voelde zich vreselijk, maar ze kon niet anders. Syto bedoelde het niet zo en ze had hem eeuwige trouw beloofd, in voor- én tegenspoed! Het was haar... plicht om bij Syto te blijven.

Waarom begreep Rinske dat nou niet?

Toen Syto 's avonds thuis kwam, spraken ze niet meer over wat er tussen de middag voorgevallen was. Ze aten zwijgend en toen Hylkje begon af te ruimen, zei Syto: "Ik heb wat langer de tijd gekregen om iets anders te zoeken."

"Gelukkig", zei Hylkje zacht.

"Blijf jij bij die homo werken?"

"Ja."

"Goed."

Toen ze in bed lagen, wilde Syto seks. Hylkje had geleerd om zich volledig af te sluiten en hem zijn gang te laten gaan. Ze begreep niet wat anderen zo prettig vonden aan seks: Syto zat een beetje aan haar te friemelen en dan kwam hij in haar, zonder dat hij iets liefs gezegd had of aan haar gevraagd had of zij het ook wel wilde. En dan beukte hij op haar in, totdat hij zwaar hijgend ineen leek te ploffen. Dan was het voorbij, gelukkig en draaide hij zich om om te gaan slapen.

Hylkje lag meestal nog een poosje wakker. Vooral de eerste keer was ze vreselijk geschokt en ook teleurgesteld geweest. Was dit nou dat geweldige, dat romantische? Rozengeur en maneschijn moest het zijn, nou, daar leek het wat Hylkje betreft echt niet op.

Terwijl Hylkje de slaap niet kon vatten en lag te piekeren naast haar slapende echtgenoot, zaten de broers Hoogstraaten aan de keukentafel in de boerderij aan de Lindelaan en maakten een fles wijn soldaat.

"Ik was dus die tas bij Hylkje gaan brengen", vertelde Rico, "En je wilt niet weten hoe ik haar aan trof."

Sylvan trok zijn donkere wenkbrauwen op.

"Hoezo?"

"Ze zag er helemaal verformfaaid uit, Syl en ze had een vuurrode wang."

"Denk je... denk je dat ze geslagen is?"

"Nou, zo zag het er dus wel uit. En ze had ook wel heel snel een waterdichte verklaring voor haar toestand."

"Zie je wel! Ik had al zo'n idee. Het is zo'n stil, onzeker vrouwtje. Ze heeft volgens mij totaal geen gevoel van eigenwaarde, terwijl ze..." Sylvan zweeg plotseling, een beetje alsof hij betrapt werd. Zijn jongere broer glimlachte nu eens niet, maar keek erg serieus.

"Terwijl ze zo prachtig is?", vulde Rico aan.

Sylvan knikte.

“Ja”, fluisterde hij, “Oh, God, Rico, ik... ik heb er nu al spijt van dat ik haar aangenomen heb.”

“Syl! Lafbek!”

“Ja! Ik ben bang voor de liefde, Rico. Maar ik verdronk in die groene ogen van haar, vanaf het eerste moment dat ik haar daar voor mijn deur zag staan. Ze is zo... kwetsbaar.”

Rico schonk het glas van zijn broer nog eens vol.

“Nee, niet meer wijn”, protesteerde Sylvan, “Ik ga raaskallen, als ik daar niet al mee bezig ben.”

“Voorlopig volg ik je nog prima, broeder. Ik geloof ook dat onze lieve, kleine Hylkje precies is wat jij nodig hebt, weet je dat? Ik denk dat ze... dat ze ook heel graag kinderen wil.”

Sylvan kreunde.

“Houd op, lieve jongen, houd op!”

“Je mist Alex en David, hè?”

“Ja, ik mis mijn mannetjes. En ik mis... een vrouw. Maar Hylkje is te kwetsbaar, Rico, daar wil ik geen misbruik van maken.”

“Ze heeft bloemen op tafel gezet, zie je dat? Een vrouwenhand in je huis! Niet weglopen, nu. Ze heeft jou óók nodig. Syl, ook al zal ze dat net zo hard ontkennen als jij.”

“Houd nu je mond, wereldwijs broertje.”

“Is goed, Syl. Nou, verwen haar maar gewoon, een vriendelijk woord, een warme glimlach, ze moet het thuis allemaal ontberen, schat ik zo in. En ik geloof dat ze het heerlijk vindt om te lachen, ze heeft echt plezier als wij elkaar een beetje de kast op jagen.”

Hylkje stond al om zes uur op om de aardappelen te schillen. Dat hoefde ze dan niet meer te doen als ze terug kwam van Sylvan. Ook de groenten haalde ze af en daarna gaf ze de keuken haastig een beurt. Toen Syto om half acht beneden kwam, zette ze brood met eieren en spek voor hem neer en schonk een glas melk in.

Ze bewoog zich op de automatische piloot. Haar lichaam deed pijn, ze voelde al haar ribben. Maar ze moest gewoon volhouden, ze moest straks op de boerderij op de Lindelaan ook weer aan de gang.

“Tot straks”, zei Syto toen hij vertrok.

“Tot straks.”

Hylkje zocht haar make-up bij elkaar. Ze was in de loop der jaren heel handig geworden in het camoufleren van blauwe plekken en deze viel eigenlijk wel mee, zag ze. Syto had haar dit keer harder op andere plaatsen geraakt, op plaatsen die je gelukkig niet direct kon zien. Haar rug bijvoorbeeld was bont en blauw vanwege de schoppen die hij haar gegeven had, maar wie zag dat nou?

Als Rico maar niet zou gaan doorvragen over gistermiddag. Ze had ook gewoon niet open moeten doen. En ook niet voor Rinske, die had ze moeten afbellen, met een goede smoes. Nu was ze haar allerbeste vriendin óók nog kwijt! Hylkje rechtte echter haar smalle schouders en sprak zichzelf streng toe. Kom op, niet zeuren, doorgaan.

Ze wandelde naar de Lindelaan en kwam onderweg verschillende mensen tegen die haar groetten. Ze zagen allemaal dat er iets niet met haar gezicht in orde was, maar ze zeiden er niets van.

Sylvan schrok enorm toen hij de deur voor haar opendeed. Het was zo goed te zien dat zij een flinke optater in haar gezicht had gehad! Maar hij herstelde zich snel en zei opgewekt: “Goedemorgen, schone dame. Mijn broertje is alweer vol verwachting, hij is zelfs voor de gelegenheid vroeg opgestaan en keurig aangekleed. Je maakt nog twee matineuze mannen van ons.”

Hylkje stapte naar binnen.

“Je mag me ook wel een sleutel geven, Sylvan, dan kunnen jullie wat langer slapen. Ik kan dan met het minder lawaaijige werk beginnen.”

“Nee, nee, dit is wel goed voor ons, hoor. De ochtenduren zijn de meest productieve uren heb ik altijd geleerd. Kom, we drinken koffie.”

De koffie stond al klaar en al gauw vervoegde ook Rico zich in de woonkeuken.

“Hé, schone, schone dame! Ik ben blij je weer te zien. Nou, broeder, of je haar nu ’s middags of ’s morgens ziet, zij is altijd op haar best.”

Hij loog natuurlijk. Ook Rico was behoorlijk geschrokken van het opgezwollen gezicht en was onmiddellijk vol onbegrip voor de echtgenoot die hij niet kende.

“Koffie?”, kwam Sylvan droog.

Na de koffie ging Hylkje aan het werk. De badkamer kon wel een flinke beurt gebruiken, had Sylvan gezegd en inderdaad, zo was het ook, zag Hylkje. Het was dankbaar werk, want je zag alles opknappen. Om elf uur riep Rico vrolijk: “Pauze!”

Toen ze aan tafel schoof, voelde ze hoe moe ze was en hoe geradbraakt haar lichaam was.

De mannen zagen het ook en wisselden een zeer snelle blik van verstandhouding.

Rico ging taart halen en ze zouden Hylkje aan de praat houden totdat zij naar huis moest, dat besloten ze zonder woorden.

“Lust je aardbeientaart, Hylkje?”, vroeg Rico.

“Waar hebben we taart aan verdiend?”, vroeg Hylkje verbaasd.

“Ik heb een nieuwe opdracht binnen”, antwoordde Sylvan dadelijk.

“Oh, echt waar!? Gefeliciteerd, Sylvan. Het gaat echt goed, hè?”

Rico was vertrokken en Sylvan schonk nog een kop koffie voor Hylkje in.

“Ja, ik kan tevreden zijn. Mijn ouders zijn altijd wat sceptisch geweest over dat schilderen.

Als je er maar van kunt leven, zeiden ze. Nou, dat kon ik gelukkig, ook al was het in het begin even doorbijten, hoor. Maar ik kon er een gezin van onderhouden en ik kan er nu de alimentatie van betalen.”

Dat laatste voegde Sylvan er wat bitter aan toe. Hylkje keek hem aan.

“Hoe lang ben je al gescheiden?”, vroeg ze.

“Ruim twee jaar.”

“Waren jullie lang samen?”

Hylkje stelde normaal gesproken niet zoveel vragen, maar ze was oprecht geïnteresseerd en daarom rolden de vragen als vanzelf uit haar mond.

“Ja, we kennen elkaar vanaf de middelbare school.”

Hylkje had eigenlijk geen idee hoe oud Sylvan was, dus hoe lang dat dan zou zijn.

“Zat je lang geleden op de middelbare school?”, vroeg ze dus.

Sylvan glimlachte.

“Ik ben al veertig”, zei hij, “Daar schrik je zeker van?”

Hylkje schudde het hoofd.

“Nee”, antwoordde ze oprecht, “Ik ben zelf vierendertig.”

Sylvan had haar veel jonger geschat. dat kwam omdat ze zo tener was en omdat ze eigenlijk ook zo onzeker was.

“Ben jij al lang getrouwd?”

“Tien jaar”, antwoordde Hylkje.

Tien jaar! En sloeg die vent haar al die tijd!? Sylvan moest zich inhouden om het niet te vragen.

“Je bent net zo oud als Rico”, zei hij gauw, “En Rico studeert weer, die is aan zijn tweede jeugd begonnen.”

En Rico kwam van ver, maar dat vertelde Sylvan niet. Als Rico over zijn jarenlange drugsverslaving wilde praten, moest hij dat zelf doen. Sylvan had hem uiteindelijk hoogstpersoonlijk uit de goot gesleept en hem in een afkickcentrum gedumpt. Daarna had hij hem geholpen met het opbouwen van een nieuw leven. Rico deed nu eindelijk de studie die hij altijd had willen doen en dat, ja, ook dat betaalde Sylvan. Gelukkig kon hij dat doen voor zijn broertje, van wie hij vreselijk veel hield.

En het ging goed met Rico. Het ging goed met zijn studie, hij had weer normale vrienden, hij zag weer toekomst. Sylvan was er dolgelukkig mee. Hij wist ook heel goed dat hij met zijn zorg voor Rico het gemis van de tweeling gedeeltelijk compenseerde.

"Ik heb niet gestudeerd", zei Hylkje, "Daar ben ik niet slim genoeg voor."

"Daar geloof ik dus niets van", zei Sylvan.

"Nee, echt, ik heb nooit gestudeerd."

"Nee, ik bedoel dat je daar niet slim genoeg voor zou zijn."

Ze keek hem bijna dankbaar aan toen hij dat zei. Dat trof hem pijnlijk: had ze zo'n laag zelfbeeld dat ze dacht dat hij dat alleen maar zei om aardig te zijn?

"Ik heb alleen maar mavo", zei ze.

"Dan kun je nog wel intelligent zijn. Ik heb niet eens een middelbare school afgemaakt, weet je dat? Ik was te onrustig, ik wilde alleen maar schilderen. Ik dreef mijn ouders echt tot wanhoop, denk ik. Maar het is me gelukt, ik ben schilder! Jammer dat mijn huwelijk wat minder succesvol was, maar dat overkomt de besten."

Dat liet Hylkje even op zich inwerken.

"Vond je... vond je het moeilijk om toe te geven dat het niet lukte?"

"Ja, heel erg moeilijk. Het voelde als falen. Maar we maakten elkaar diep ongelukkig, dit was echt het beste, dat zie ik nu wel in."

Hylkje keek hem aan en zag verdriet in zijn bruine ogen.

"Hadden jullie kinderen?"

"Ja, een tweeling."

"Een tweeling! Jongens, meisjes?"

"Jongens, Alex en David heten ze. Prachtige jongens!"

"Zijn ze wel eens hier?"

Sylvan schudde wat somber het hoofd.

"Nee, ik zie ze nooit meer. Mijn ex-vrouw, Rita heet ze, houdt de mannetjes bij me weg."

"Maar is er dan geen bezoekersregeling?"

"Jawel, maar dat kun je echt ongelooflijk frustreren en dat doet ze ook."

"Wat naar voor je", zei Hylkje oprecht.

"Jij hebt geen kinderen, hè? Ik heb dat al gevraagd, maar toen wist ik nog niet dat je al tien jaar bent getrouwd."

"Mijn man wil ze niet", zei Hylkje opeens.

Ze snapte niet wat haar bezielde. Dit had ze nog nooit aan iemand verteld! Sylvan zag haar schrikken.

"Dat is vast moeilijk voor je", zei hij.

Maar Hylkje had het gevoel dat ze Syto nu zo ongelooflijk was afgefallen dat ze gauw zei:

"Oh, maar ik wil ze ook niet. Nee, ik heb echt niets met kinderen!"

Ze probeerde zo onverschillig mogelijk te klinken. Sylvan had haar anders ingeschat, maar wist te weinig van mishandelde vrouwen om haar beweegredenen te doorgronden.

"Waar blijft Rico toch?", zei hij.

"Oh, als hij bij de bakker is, kan het nog wel even duren", zei Hylkje en ze lachte.

"Oh ja, die bakkersvrouw is nogal een ratel, hè?"

"Inderdaad. En iedereen gaat over de tong."

Dat klopte precies. En degene die op dat moment over de tong ging was Hylkje zelf. Rico stond helemaal achter in de winkel, achter een dikke rij vrouwen en de bakkersvrouw stoorde zich niet aan die rij, maar hield het briefje van tien van de voorste klant vast.

"Janny en Femke hebben haar vanmorgen gezien, toen ze op de Lindelaan liep. Haar gezicht was opgezwollen, zeiden ze, echt heel erg. Ze zeggen dat Syto haar weer geslagen heeft. Dat zo'n man toch zomaar in de kerkenraad kan, hè. Zijn vader was ook al zo gewelddadig, die sloeg Syto's moeder ook. Oh, niemand deed iets, hoor, ze praatten wel, maar iets doen, ho maar."

Rico geloofde zijn oren niet. Dat was toch hetzelfde als wat die vrouw nu zélf stond te doen!? Praten, maar niet handelen.

“Ze werkt tegenwoordig bij die artiest, die man met dat lange haar en die jongen, die bij hem woont. Dat snap je toch ook niet, hè, dat Syto dat goed vindt! Twee mannen die samenwonen! Waar moet dat naar toe.”

Rico bedacht wat hij ging doen. Ging hij hier staan wachten, totdat die vrouw uitgekletst was? Nou, dat ging dan nog wel even duren!

Intussen keek Sylvan naar de tere huid van Hylkje en hij dacht: Wat is ze toch delicaat!

“Ik ga nog maar even wat doen”, zei Hylkje, “Dat niets doen, daar word ik wat onrustig van.”

“Dat is geen goed teken”, zei Sylvan, “Je moet je wel kunnen ontspannen, lieverd. Je bent maar bezig en bezig en bezig! Je vergeet te leven.”

Leven? Wat bedoelde hij? Wat voor leven? Hylkje stond op en begon wat te rommelen bij het aanrecht.

“Hylkje”, zei Sylvan, “Ga nou even zitten. Ik vraag het je toch? Ik vind het fijn om nog wat met je te praten. Tenslotte laat ik je in mijn huis en in mijn spullen, dan wil ik wel een vertrouwensband kunnen opbouwen.”

Ze keek hem aan. Die ogen waren echt enorm groen. Daar ging hij weer! Hij verdrong er in en het was... heerlijk! Oh hemel, waar bleef Rico?

“Zal ik je nek masseren, Hylkje? Je bent zo gespannen.”

Hylkje bloosde, alsof hij haar een waanzinnig intiem voorstel deed. En misschien deed hij dat ook wel, maar hij hoopte dat zij dat nooit zou weten. Hij moest zich beheersen!

“Masseren?”, herhaalde Hylkje. Ze keek naar zijn grote, gebruinde handen en kreeg het warm.

“De spieren in je nek los maken”, legde hij uit, “Kom, ga zitten, dan laat ik het je zien.”

Wat was haar hals prachtig rank en wat was haar huid zacht! Maar hij voelde ook dat haar spieren inderdaad tot het uiterste gespannen waren en toevallig kon hij echt goed masseren. Hij begon de spieren dus los te werken en voelde hoe haar aanvankelijke weerstand verdween. Ze sloot haar ogen.

“Het helpt echt”, zei ze zacht.

Opeens beseftte ze dat ze nog nooit zo voorzichtig en bijna liefdevol aangeraakt was door een man. En dan was ze toch tien jaar getrouwd!

“Ontspan je”, fluisterde Sylvan, “Ik voel dat je spieren soepel worden, dat de spanning langzaam verdwijnt. Laat het los, Hylkje, lieverd.”

Het betekende echt niets dat hij ‘lieverd’ zei, maar in combinatie met zijn warme handen die haar zo voorzichtig masseerden en die warme, tikkeltje hese stem was het haar net iets te veel. Ze voelde dat haar tranen begonnen te stromen.

“Hylkje?”, fluisterde Sylvan, “Het geeft niet, huil maar. Dat hoort erbij als je echt ontspant.”

En toen hield Sylvan haar tegen zich aan. Ze voelde zijn stevige lijf tegen het hare en ze kroop nog dichter tegen hem aan, terwijl ze bleef huilen. Hij streek haar door het lichtblonde haar en maakte sussende geluidjes.

“Wat... wat moet Rico wel niet denken als hij ons zo ziet?”, vroeg ze toen opeens, een beetje gesmoord.

“Dat ik je troost, Hylkje. En dat ben ik ook aan het doen. Kom, schat, ga zitten en snuit je mooie neusje. Dan schenk ik nog wat koffie in en dan doe ik er voor de gelegenheid een scheutje rum in.”

“Rum? Maar ik drink nooit.”

“Een heel klein beetje dan, ja?”

Ze voelde zich... geborgen. Ze wilde dat ze hier altijd zo kon blijven zitten, dat Sylvan altijd zo lief naar haar zou blijven kijken.

Net toen ze haar eerste slokje van de koffie met rum nam, hoorden ze de achterdeur. Rico stoomde naar binnen en raasde: "Wat een verschrikkelijk mens, dat mens van de bakker! Nou, hier zijn gebakjes, maar je wilt niet weten welk offer ik daar voor gebracht heb!"

Hylkje en Sylvan schoten in de lach.

"Ja, ja, ga nog maar even lachen ook", mopperde Rico, "Van jou, Hylkje, prinsesje, had ik toch iets meer medeleven verwacht."

"Och", deed Hylkje en stond op om haar armen om Rico's hals te leggen, "Stil maar, arme Rico."

Rico werd verrast door de plotselinge lichamelijkeheid en Sylvan begreep dat het kwam door wat er vlak voor Rico's thuiskomst gebeurd was, maar hij moest zichzelf toegeven dat hij het niet leuk vond om Hylkje een andere man te zien omhelzen. Ook al was het dan zijn broertje en ook al betekende die omhelzing verder helemaal niets.

Rico zag zijn broer kijken en dacht: Ai, dat ziet behoorlijk diep.

Hij wist dat Sylvan echt niet meer in de liefde geloofde. Hij had zich volledig op zijn werk gestort en verdrong al zijn eventuele behoeftes. Maar ja, als er dan opeens zo'n bekoorlijk, vederlicht wezentje je leven in kwam lopen! Rico had het voelen gebeuren en hoopte eigenlijk dat Sylvan door zou zetten, ook al wilde Sylvan dat zelf allerm minst.

Het zou beter zijn voor zowel Sylvan als Hylkje. Dus Rico sloeg zijn armen om Hylkje heen en trok haar tegen zich aan. Laat hem maar jaloers worden, dacht hij, dan gaat hij misschien ophouden met zo verdomd fatsoenlijk zijn!

"Wil je ook rum?", vroeg Sylvan aan zijn broertje en zijn stem klonk bars.

"Ja, lekker. Kom, Hylkje, ga zitten, dan doe ik het gebak op schoteltjes."

Ze genoten van de koffie met gebak en Hylkje voelde zich meer ontspannen dan ze zich in jaren gevoeld had.

Toen Hylkje vertrok, keek Sylvan haar na. Hij zuchtte diep.

"En nu?", vroeg Rico een beetje spottend.

Sylvan draaide zich om naar zijn jongere broer.

"Wat bedoel je?"

"Ik geloof dat je verliefd op haar bent."

"Misschien."

Rico lachte alleen.

"Oké, oké", gaf Sylvan toe, "Maar dat komt me heel slecht uit. Ik... ik heb haar gemasseerd en ik wilde haar... zoenen. En als ik het gedaan had, Rico, had ze niet geprotesteerd, denk ik. Maar ik ben te cynisch voor haar en zij is te naïef voor mij. Kom, ik ga naar mijn atelier en jij moet gaan studeren."

Rico knikte.

"Ja, ga ik doen", zei hij braaf.

De broers Hoogstraaten wijdden zich ieder aan hun eigen besognes en het werd stil in het grote huis.

Hylkje ging thuis gauw koken en had het opeens erg koud. Ze schaamde zich een beetje voor haar overgave aan Sylvan toen hij haar nek gemasseerd had. Ze wist vaag dat het niet kón, dat ze over een grens was gegaan, maar ze begreep niet precies waarom. Syto mocht het in ieder geval niet weten, dat wist ze wel.

Nu miste ze... een vriendin. Ze had Rinske weg gestuurd, alleen maar omdat Rinske precies de vinger op de zere plek had gelegd. Ze werd al bijna tien jaar door haar man geslagen, ze was niet gelukkig, ze voelde zich altijd gespannen, ze... leefde niet!

Opeens beseftte ze wat Sylvan bedoeld had. Ze voelde zich doodmoe en zette lusteloos het eten op tafel.

Syto kwam vrij laat en maakte een gejaagde indruk.

"Wanneer krijg je eigenlijk je geld?", vroeg hij.

“Nou, net als jij, einde van de maand.”

Dat leek hij niet leuk te vinden. Hij at snel en vertrok weer. Hylkje had eigenlijk alleen maar behoefte aan slaap. Zou ze even op bed gaan liggen? Syto zou het niet weten en ze was zo vreselijk moe.

Ze viel in een diepe slaap en werd wakker door de telefoon. Het was haar moeder.

“Kindje, wat duurde het lang.”

“Ja, ik was even in de kelder”, zei ze snel. Als je één keer gelogen had, volgde elke volgende leugen snel, dacht ze.

“Kind, heit en ik willen onze trouwdag zaterdag over twee weken vieren. Komen jullie dan ook?”

“Ja, goed.”

“Heb je soms zin om nu ook even langs te komen?”

“Ik eh, ik heb het nogal druk, mem. Een andere keer, goed.”

“Wat je wilt, kind.”

Hylkje dacht aan haar gezwollen gezicht en wilde niet dat haar ouders dat zagen. Eén keer had ze haar moeder in vertrouwen willen nemen, maar toen had haar moeder gezegd:

“Waar er twee vechten, hebben er twee schuld.” Vanaf dat moment had ze geweten dat ze alleen op de wereld was. Nou ja, ze had Rinske nog gehad.

maar die had ze zelf gevraagd, nee, gesméékt om haar er niet naar te vragen. En toen ze dat gisteren wel had gedaan, had Hylkje haar weggestuurd.

Waarom was alles nu opeens anders? Waarom hield ze het tien jaar uit en was er nu eindelijk iets in haar geknakt?

Als ze haar ogen sloot, zag ze het expressieve gezicht van Sylvan voor zich. Zijn amberkleurige ogen die warm naar haar keken, ogen waar felle pretlichtjes in konden dansen of die... donkerder werden. Dat laatste was gebeurd toen hij haar gemasseerd had en haar aan keek.

Eigenlijk wist ze alleen instinctief wat dit betekende. Ze durfde het nauwelijks te benoemen. Ze wist dat Syto nooit zo... intens naar haar gekeken had. Hemel, moest ze daar nog wel heen gaan?

Maar diep van binnen wist ze dat ze er niet van af kon zien, dat ze in de buurt van Sylvan wilde zijn. En ook al noemde hij iedereen even gemakkelijk ‘lieverd’, ze kreeg toch een heerlijk gevoel als hij het tegen háár zei.

Sylvan kon niet slapen en toen Rico de volgende ochtend zijn kamer binnen kwam om in een bed op het noorden te komen liggen, lag hij nog klaarwakker naar het plafond te staren.

“Hé”, begroette Rico zijn broer, “Ben je weer wakker of nog wakker?”

“Nog”, antwoordde Sylvan gelaten.

Rico ging naast zijn broer liggen en zei kalm: “Ze moet daar weg, Syl. Ik hoorde ook bij de bakker, gisteren, toen ik gebak ging halen, dat eigenlijk dit hele dorp gewoon weet dat Hylkje door haar man mishandeld wordt.”

“Ze is te kwetsbaar. En ik ook.”

Rico zweeg. Hij wist dat zijn broer hevig gedesillusioneerd was waar het liefde betrof. Maar moest hij daarom nu deze vrouw laten schieten? Die twee mensen konden elkaar zo gelukkig maken!

Sylvan stond op en zei: “Ik ga schilderen. Wil jij Hylkje ontvangen?”

“Nog altijd laf?”

“Ik heb je leven gered, broertje. Doe dit alsjeblieft, alsjeblieft voor mij? Ik heb dringend behoefte aan een time-out.”

Dus toen Hylkje om half negen aanbelde, was het Rico die haar hartelijk verwelkomde.

“Is Sylvan er niet?”, vroeg ze meteen.

“Hij heeft zich terug getrokken in zijn atelier. Die zien we dus de hele ochtend niet.”

Hylkje kon haar teleurstelling niet goed verbergen, zag Rico. Maar hij zag ook dat ze zich er snel overheen probeerde te zetten. Na de koffie ging ze aan het werk en ze werkte stevig door.

Om half twaalf hield Hylkje het niet meer uit. Ze verzamelde alle moed die ze had en klopte op de deur van het atelier.

“Ja?”

Ze duwde de deur open en glimlachte naar Sylvan.

“Hylkje”, zei de schilder verrast.

“Ik wilde even... hallo zeggen”, zei Hylkje zacht.

Sylvan keek warm naar zijn kersverse hulp in de huishouding.

“Ook hallo”, fluisterde hij.

De lucht werd vloeibaar, de twee mensen kregen het heel warm. Sylvan kwam naar Hylkje toe, nam haar zachtjes bij de arm en sloot de deur achter hen zodra hij haar zijn atelier had ingetrokken.

“Hylkje, Hylkje”, zei Sylvan met zijn mond in haar fijne haar, “Ik ben een kerel van veertig en je laat me blozen als een jongen van veertien.”

Ze kreeg een aangenaam gevoel in haar onderlichaam bij die woorden. Ze voelde zich zo... vrouwelijk!

“Sylvan”, stamelde ze.

“Zeg mijn naam niet op die manier, Hylkje”, smeekte hij, “Ik... ik wil niet vergeten dat je getrouwd bent, ik wil niet vergeten dat je kwetsbaar bent. Alsjeblieft, help me daarbij.”

Hylkje zuchtte diep.

“Sylvan”, zei ze toen, “Ik kán je niet helpen.”

“Hylkje, je bent zo mooi. Ik... verlang naar je”, zei Sylvan hees, “Ik weet niet of je wel eens op de vloer van een atelier genomen bent, maar je bent er op dit moment niet ver van af.”

Hylkje maakte zich, toch nog wat onwillig, van haar werkgever los.

“Dat... dat kan niet”, zei ze moeilijk, “Ik ben getrouwd.”

“Maar niet gelukkig.”

“Nee”, gaf ze zonder omhaal toe, “Maar wel getrouwd. Ik ben in de kerk getrouwd, ik heb mijn man trouw beloofd, ik... wil me daaraan houden.”

“Dat wéét ik, lieverd, dat weet ik. Ik ben jaloers op die vent van je, ik wilde dat mijn vrouw me zo trouw geweest was.”

“Het... het spijt me dat ik je lastig gevallen heb tijdens je werk”, zei Hylkje.

“Nou, dat hoeft je niet te spijten, schat. Ik had me gewoon terug getrokken omdat ik merkte dat ik... dat ik naar je verlang.”

Ze keek hem aan, zijn bruine ogen waren donker, heel donker. Dát betekende het, als de ogen van een man op die manier donker werden, dat hij naar een vrouw verlangde!

“Ik heb... ik heb niet echt veel ervaring”, bekende Hylkje, “Ik ben alleen met Syto naar bed geweest en ik heb me... nog nooit zo gevoeld als bij jou.”

“Mijn hemel!”, bracht Sylvan kreunend uit, “Ik moet een koude douche nemen, geloof ik. Je weet niet half wat je met me doet, geloof ik. En nee, liefje, bied je excuses daar alsjeblieft niet voor aan! Het is fijn wat je met me doet, alleen is het wel erg moeilijk om niet... om je niet te...- Nou ja, je begrijpt het wel.”

“Ik ga weer aan het werk, Sylvan”, zei Hylkje zacht.

“Heeft Rico koffie voor je gezet?”

“Ja, ik ben prima verzorgd.”

“Dat verdien je ook, lieve schat. Kom, ga weer, ga weer, liefje. Ik bevind me in een nogal eh... benauwde staat.”

Ze keek omlaag en zag wat hij bedoelde. Ze bloosde niet eens, ze was trots. Hij volgde haar blik.

“Héks!”, fluisterde hij, “Ga weg, nu. Maak het niet moeilijker dan het al is. Morgen heb ik mezelf weer onder controle, ik beloof het je.”

“Daar houd ik je aan.”

Hylkje liep naar de deur.

“Hylkje?”

Ze draaide zich om.

“Kom eens hier. Je moet wel fatsoenlijk afscheid nemen voordat je het atelier verlaat.”

Het volgende moment lag ze in zijn armen en werd ze gekust zoals ze nog nooit gekust was.

Ze snakte naar adem onder die hete, hongerige kus.

“Hylkje”, hijgde hij.

Ze drukte zich kreunend tegen hem aan en zoende hem terug, onwennig, maar zeer gretig.

“Het lijkt wel alsof je nooit echt gezoend bent”, zei Sylvan verbaasd.

“Ik ben ook nog nooit zo gezoend”, zei Hylkje eerlijk.

“Die man van je is een dwaas!”

Hylkje zei niets meer, maar beseftte dat Sylvan gelijk had. Ze ging naar de deur en verliet het atelier.

En toen kwam het schuldgevoel. Toen ze eenmaal thuis was, raakte ze in paniek. Wat had ze gedaan!? Ze had een man die ze eigenlijk nog nauwelijks kende gewoon staan zoenen! Oh, ze herkende zichzelf niet! Dit was... overspel!

Ze belde naar het gemeentehuis en vroeg naar Rinske. Rinske kon haar eerst niet eens verstaan, zo erg was ze aan het huilen.

“Hylkje? Ben jij dat? Rustig nou maar.”

“Ik... – Het spijt me, het spijt me zo. Ik kan niet zonder je! Ik doe allemaal foute dingen! Het is een nachtmerrie, Rinske! Wees alsjeblieft niet meer boos op me!?”

“Hylkje! Ik ben nooit boos op je geweest, ik houd van je, je bent mijn vriendin. Zal ik naar je toe komen?”

“Mag ik later op de dag bij jou komen? Ik ben zo... in de war. Ik wil er niet hier thuis over praten.”

“Ja, laten we bij mij thuis afspreken. In een café is natuurlijk ook niet handig, lijkt me.”

Ze spraken af om vier uur. Hylkje voelde zich direct al een stuk meer opgelucht en ging gauw koken. Om vier uur ontving Rinske haar met thee en cake. Het kleine, sfeervolle appartement voelde als een warm bad. Rinske wees naar de cake.

“Kom, meid, kom, eet. Je ziet er moe uit, Hylk.”

Hylkje voelde zich ook moe, doodmoe!

“Er is zoveel gebeurd, Rinske. Ik... ik ben verliefd, geloof ik.”

Ze gooide het er maar gelijk uit. Rinske wist niet hoe ze het had! Haar Ronald zei altijd dat hij hoopte dat Hylkje een andere vent zou tegen komen, eentje die haar wél begreep. En dat was nu dus blijkbaar gebeurd.

Maar Rinske kende haar vriendin van haver tot gort. Ze wist dat Hylkje zich ongelooflijk schuldig voelde.

“Ik voel me zo schuldig”, zei Hylkje.

Rinske knikte.

“Kom, vertel me eerst gewoon wat er is gebeurd”, zei ze rustig.

“Ik ben verliefd op Sylvan Hoogstraaten.”

“Dat is die schilder?”

“Ja.”

“Ik wist gewoon niet... ik wist niet dat het allemaal zo kon voelen, Rins. Ik ben helemaal in de war. Ik voel me zo veilig bij die man.”

“Je moet je niet meteen schuldig voelen, Hylkje. Er is toch niets ongeoorloofds gebeurd?”

“Nou, dat kan ik niet zeggen. Ik bedoel... we hebben niet, nou ja, je snapt het wel, maar dat was niet omdat we het niet wilden.”

“Dat was dan waarschijnlijk omdat jullie verstandig probeerden te zijn. Dus wees niet zo streng voor jezelf. Als je al jaren met een man met harde handen samen moet leven, is het niet zo gek dat een man met zachte handen indruk op je maakt. Kom op, Hylk, doe nu even volwassen.”

Hylkje glimlachte opeens. Volwassen? Sylvan had gekreund dat hij zich een schooljongen voelde, door háár! Oh, hemel, de manier waarop hij haar gezoend had, bezorgde haar opnieuw tintelingen over haar huid! En ze had hem... ze had hem terug gekust, schaamteloos!

“Ik... ik moet daar niet meer heen gaan!”

“Ze moet hier niet meer komen”, zei Sylvan tegen zijn broer, “Ik kon me nog maar met moeite beheersen, weet je dat?”

“Wat zou er zo verschrikkelijk aan zijn als je je niet zou kunnen beheersen?”

“Rico!”

“Sylvan, doe niet zo moeilijk. Wie zal het weten?”

De schilder schudde beslist zijn hoofd.

“Zo zit ik niet in elkaar, broertje lief. Ik wil haar op geen enkele manier in een lastig parket brengen.”

Rico keek zijn oudste broer wat meewarig aan.

“Ik denk dat je dat al hebt gedaan, Syl. Je hebt haar nu al laten voelen wat ze al die jaren gemist heeft! Weet je wat ik vind? Ik vind dat ze aangifte moet gaan doen van mishandeling, dat ze bij die kerel weg moet gaan en dat jij haar hier moet laten komen.”

“Doe niet zo naïef! Deze vrouw gaat nooit, nooit aangifte doen. Ze is in de kerk getrouwd, vertelde ze me en de trouwbelofte is heilig voor haar. Ze zal nooit bij haar man weg gaan, ook al mishandelt hij haar. En verder, lieve Rico, wil ik dus geen relatie.”

“Nee”, beet Rico giftig hem toe, “Jij staat als een domme puber wat kussen te stelen, wat te masseren, dan weer trek je je angstig terug in je atelier. Ik geloof dat ik nu aan de beurt ben om jóu te redden!”

“Waarom zou je daar niet meer heen gaan, Hyl?” vroeg Rinske, “Je hebt het daar toch naar je zin? Syto hoeft niets te weten.”

“Ik kan het niet. Ik... ik wil Sylvan zo graag, ik wil met hem...- Nou ja, ik schaam me gewoon, weet je dat?”

“Waarvoor? Je bent een vrouw, Hylkje! En dat jouw man dat keer op keer vergeet, maakt hém de sukkel, niet jou! Heb je ooit overwogen om hem aan te geven?”

“Natuurlijk niet! We zijn getrouwd! We zijn voor de Hemelse Rechter getrouwd, aardse rechters hebben hier niets mee te maken!”

Rinske begreep haar vriendin hierin niet. Zij was zelf in een ruimdenkend gezin opgegroeid. Weliswaar gingen ze soms naar de kerk, maar dat was een veel minder strenge kerk dan de kerk die Hylkje met haar ouders en nu met haar man bezocht.

“En dan te bedenken”, vervolgde Hylkje, “Dat ik gewoon zélf naar zijn atelier ben gegaan, dat ik me heb laten kussen, dat ik hem zelfs terug gekust heb!”

“Ik ben niet veilig voor haar”, zei Sylvan, terwijl hij zijn broertje een glas wijn inschonk, “Ze kwam gewoon mijn atelier binnen en ik dacht er niet aan om haar weer weg te sturen. Oh, als ze maar niet zo kwetsbaar was!”

“Dan was je gewoon met haar naar bed gegaan, bedoel je? Sylvan, je wilt haar niet alleen in je bed, dat weten we allebei. Je wilt... kinderen van haar.”

“Rico!”, riep Sylvan wanhopig.

“Oh, je mag boos worden op mij, Syl, maar ik denk niet dat dat veel helpt. Kom, drink! Je hebt het hele weekend om na te denken, ze komt pas maandag weer. En intussen komt Joep! Zullen we trouwens die ex van je ook maar weer eens bellen? Het zou leuk zijn als Alex en David ook weer eens kwamen.”

“Dat heeft geen zin, Rico, dat weet je.”

“Doe niet zo verrekte passief! Je bent echt onhandig met vrouwen, broeder.”

Sylvan glimlachte opeens geamuseerd.

“Nou, ik zou zeggen, geef me eens wat tips”, noodde hij.

“Maar dóe er dan ook eens iets mee!”, was Rico’s dreigende reactie.

Het weekend viel zwaar op Hylkje neer. Ze had weliswaar haar vriendin weer terug, maar ze miste de chaotische gezelligheid bij Sylvan en Rico. En ze dacht aan dat neefje, dat zoontje van die zus die zou komen logeren. Die zou ze best willen zien.

Syto had voor de hele zaterdag afgesproken met een vriend. Zij zouden proberen of ze zelf iets zouden kunnen doen aan de auto. En dus zat Hylkje alleen.

Ze bedacht dat ze eerst maar eens wat boodschappen zou doen. Eigenlijk reden Syto en zij altijd op zaterdag naar het nabij gelegen Heerenveen om daar naar de supermarkt te gaan. In het dorp waren niet meer zoveel voorzieningen, helaas.

Zou ze nu op de fiets gaan? Ze had fietstassen, daar kon behoorlijk wat in. En ze was de rest van de middag daar wel mee zoet. Anders zat ze toch maar de hele tijd aan Sylvan te denken.

Ze fietste dus wel via de Lindelaan, dat kon ze niet laten. Er stond een andere auto voor de deur, dat zou die zus dan wel zijn, dacht ze. Durfde ze naar binnen te kijken?

Nee, ze fietste gauw door.

“Hé! Hylkje! Schát!”, hoorde ze opeens enthousiast achter zich. Er liepen net een paar vrouwen voorbij en die keken erg zuinig naar de blonde jongeman die het erf van de oude boerderij af kwam rennen.

“Zie ik je vandaag toch nog, schoonheid”, riep Rico tegen Hylkje, “Stop even, liefje.”

Hylkje stapte van haar fiets en liep Rico tegemoet.

“Waar ga je heen?”, vroeg hij.

“Wat een directe vraag”, plaagde ze, “Zo doen wij dat hier niet, hoor, in het noorden.”

“Oké, geef me maar een inburgeringcursus, lieve Hylkje. Maar niet nu, doe dat volgende week maar, hè.”

Hylkje zag dat de vrouwen een beetje langzamer waren gaan lopen om vooral maar niets te missen.

“Ik ga boodschappen doen”, zei ze, “In Heerenveen.”

“Met de fiets?”

“Ja, de auto is kapot. Mijn man is hem aan het repareren.”

“Ik moet ook boodschappen doen”, zei Rico, “Wil je meerijden? Dan zet je je fiets hier even neer.”

Veel langzamer konden de vrouwen niet gaan lopen. Rico grijsde naar Hylkje.

“Hebben we meteen weer een goed excuus om elkaar ein-de-loos te beminnen!”, vervolgde hij zuigend.

De vrouwen maakten verontwaardigd dat ze wegwamen.

“Moet je echt boodschappen doen?”, vroeg Hylkje toen.

“Ja, ik zou Joep meenemen. Kom, dan stel ik je even voor aan Liz.”

“Maar...”

“Doe nou niet zo moeilijk, Hylkje. Glimlach maar lief naar Sylvan, dan heeft hij ook een goed weekend.”

Hylkje bloosde. Ze werd door Rico meegetroond naar de woonkeuken waar een donkerharige, knappe vrouw net koffie in schonk voor haar oudste broer. Ze keek op toen Rico met Hylkje binnen kwam.

“Hallo”, zei ze hartelijk tegen Hylkje.

“Dit is nou onze engel in nood”, zei Rico.

“Ah, Hylkje. Ik ben Liz en Joep zie je zo, die is in de tuin aan het tijgeren. Koffie?”

“Ik moet eigenlijk nog boodschappen doen”, zei Hylkje verlegen.

Ze voelde dat Sylvan naar haar keek en ze kreeg het vreselijk warm.

“Maar daar zijn we toch zo met de auto”, zei Rico zorgeloos, “Neem maar even een bakkie.

Eh, Lizzie lief, zullen wij Joep even uit de tuin halen?”

“Is goed.”

En toen waren ze alleen, Hylkje en Sylvan.

“Rico... Rico zag me toevallig voorbij fietsen”, stamelde Hylkje.

“Ik vind het fijn om je te zien”, zei Sylvan.

Hij zag dat er een loden last van haar af viel. Had ze dan gedacht dat hij niet blij zou zijn om haar te zien? Hij begreep die grenzeloze onzekerheid niet.

“Heel fijn”, vulde hij dus warm aan. Ze keek naar hem en hij zag hoe verward ze was.

“Ik ben ook in de war, Hylkje”, zei hij zacht, “Het liefst zou ik willen dat je hier elke dag kwam, tegelijkertijd wil ik dat je... weg gaat.”

Hylkje slikte moeilijk.

“En je wéét waarom, hè?”, fluisterde Sylvan, “We zijn er allebei niet aan toe, Hylkje.”

“Ik ben... getrouwd, Sylvan. Ik overwéég het zelfs niet eens om er aan toe te zijn.”

Hij stond op en kwam naar haar toe.

“Is dat zo? Waarom heb je me dan geen draai om mijn oren gegeven toen ik je kuste?”

Hylkje hapte naar adem. Ze voelde zich... naakt.

“Je hebt me zelfs terug gekust!”

“Het spijt me”, zei ze zacht en er sprongen tranen in haar ogen, “Dat had ik nooit moeten doen, Sylvan.”

“Het spijt je!? Jouw leven bestaat echt uit een opeenstapeling van leugens, hè?”

Hij was boos, zag ze. Zijn ogen schoten vuur en ze kromp ineen toen hij haar bij haar arm pakte. Hij ging haar toch niet slaan? Oh, hemel, wat keek hij boos!

Sylvan bemerkte zijn vergissing onmiddellijk. Hij zag de angst in haar grote, groene ogen, hij had haar doodsbang zien terugdeinzen.

“Hylkje, wees niet bang”, zei hij meteen, “Kom, dien me van replek, liefje. Dacht je dat ik je zou gaan slaan? Dat zou ik nooit doen, versta je me? Kom, we kunnen toch gewoon ruzie maken, zoals het hoort? Laat de vonken er af vliegen, lieverd, geef me een veeg uit de pan terug. Weet je wel wat ik tegen je heb gezegd?”

Hylkje keek hem weer aan en opeens brak er een glimlach door op haar gespannen gezicht.

“Wil jij... ruzie maken?”

Zijn blik was warm.

“Ja”, zei hij.

“Ik weet niet hoe dat moet.”

“Oefen dat maar. Je bent nog nooit behoorlijk gezoend en je hebt nog nooit fatsoenlijk ruzie gemaakt. Mijn moeder smeet vroeger met het servies, liefje, als mijn vader en zij ruzie hadden. Ze hielden heel veel van elkaar, mijn ouders.”

Dat had hij ook anders moeten doen, tijdens zijn huwelijk, bedacht Sylvan nu. Onweer klaarde immers de lucht?

Op dat moment holde er een jongetje de keuken in.

“Oom Sylvan? Wie is dat?”

Hij knaapje keek van zijn oom naar de onbekende dame.

“Dit is tante Hylkje, Joep.”

“Dag, Joep”, zei Hylkje tegen het kind.

“Hallo”, zei Joep.

Rico en Liz kwamen de keuken in en Rico keek Joep en Hylkje beurtelings aan: “Gaan jullie mee boodschappen doen?”

Ze vertrokken. Liz keek ze na en glimlachte naar haar oudste broer.

“Oké”, zei ze.

“Wat bedoel je daar nou weer mee?”

“Gewoon, wat ik zeg. En meer zeg ik niet. Ze is oké.”

Sylvan schudde het donkergelokte hoofd en wees naar zijn voorhoofd.

“Rico en jij zijn gek.”

Liz keek vriendelijk terug.

“Maar misschien minder gek dan jij denkt.”

Joep praatte Rico en Hylkje de oren van het hoofd tijdens het autoritje.

“Ik wil heel graag kinderen”, zei Rico later tegen haar, toen ze Joepje even een speeltuin ingestuurd hadden, “Maar dan moet ik op zoek naar een vrouw die heel weinig praat en hopen dat het erfelijk is.”

Hylkje lachte.

“Wat moet jij nou met een vrouw die weinig praat?”

“Heb jij geen leuke, vrijgezelle vriendin, liefje? Ik begreep daarstraks van jou dat de mensen in het noorden mensen van weinig woorden zijn.”

“Dat is waar. Maar ze prátén wel.”

“Ja, een kwalijke manier van praten ook, hé?”

Hij klonk een beetje scherp, vond Hylkje.

“Soms roddelen ze, ja”, gaf ze toe.

“Hylkje, toen ik laatst naar de bakker ging, weet je nog, voor dat gebak? Nou, toen praatten ze over jou en je man, over dat hij je geslagen had. Heeft iemand wel eens iets ondernomen om dat te laten stoppen?”

“Dat is tussen man en vrouw”, zei Hylkje beslist.

“Het is niet normaal dat hij je slaat, Hylkje. Hij mag kwaad op je worden, natuurlijk, maar hij moet je altijd respecteren. Man en vrouw zijn gelijk.”

“In de bijbel staat dat de vrouw gehoorzaam moet zijn aan de man.”

“Oh ja? Er staat toch nergens dat een man zijn vrouw mag mishandelen, of wel? Hylkje, ik respecteer je overtuiging en de manier waarop je je trouwbelofte ziet, maar wat die man met jou doet, heeft daar allemaal helemaal niets mee te maken.”

“Je begrijpt het niet”, protesteerde Hylkje zwak.

“Ik hoop van niet, nee. Ik hoop dat ik hem niet begrijp. Hylkje, je moet niet met je laten sollen, begrijp je dat? Daar ben je veel te goed voor.”

“Oom Rico!? Tante, tante!? Kijk eens wat ik kan!?”

Joep hing ondersteboven aan de rekstok.

“Geweldig!”, riep Rico naar hem.

Hylkje stond een beetje sip naar Rico te kijken. Waarom stond ze er altijd bij alsof ze op haar kop had gehad?, vroeg Rico zich af. Ze was een sterke, intelligente en mooie vrouw, maar dat scheen ze zelf gewoon niet te weten.

“Hylkje”, begon Rico, “Ik weet wat er met je kan gebeuren als je jezelf niet respecteert.”

“Oh ja?”

“Ja, ik ben jaren verslaafd geweest aan heroïne. Sylvan heeft me er uitgehaald. Het lichamelijke afkicken is maar een paar dagen afschuwelijk, maar het geestelijke afkicken, dat was een heel ander verhaal. Ik moest mezelf serieus genoeg nemen om sterk te blijven, sterk genoeg om er niet meer aan te beginnen. Ik vind dat jij ook verslaafd bent, aan je ellende.”

Hylkje voelde zich een beetje kwaad worden.

"Oh, vind je dat?", vroeg ze koel, "Je begrijpt er niets van, helemaal niets!"

"Ik begrijp het beter dan je denkt. Nou, vooruit, laten we er maar niet meer over praten, oké? We gaan die kleine jongen eens trakteren op een ijsje. En dat van die vriendin, wat ik je net vroeg, dat blijft wel staan."

Hylkje lachte weer.

"Jij kunt toch zelf wel een vrouw vinden?"

"Denk je dat?"

"Je bent aardig, je bent knap..."

"Oh, ga dóór!", viel Rico haar enthousiast in de reden.

"Nou ja, je hoeft ook niet naast je schoenen te gaan lopen. Kom, we gaan Joep halen."

Rico zette Hylkje thuis af met de boodschappen.

"Woon je hier?", vroeg Joep.

Hylkje knikte.

"Mag ik binnen kijken?", vroeg het jochie prompt.

"Ja, hoor", antwoordde Hylkje direct, "Kom maar."

Rico volgde de vrouw en het kind het kleine huisje in. Een vreselijk proper, maar kil huisje.

Thuis had Hylkje geen bloemen op tafel gezet, zoals ze bij Sylvan had gedaan.

"Wil je een beetje melk?", vroeg Hylkje aan Joep.

Ze bedacht dat ze geen limonade in huis had, maar melk had ze eigenlijk altijd.

"Wil je koffie of zo?", vroeg ze aan Rico.

"Ik wil ook wel melk", zei hij.

Na een minuut of twintig gingen Rico en Joep er weer vandoor. Hylkje zou maandag lopend naar de boerderij komen en dan haar fiets daarvandaan weer meenemen.

Opeens was het huis wel erg leeg, vond Hylkje. Ze begon de boodschappen op te ruimen en dacht terug aan Rico's woorden over respect en jezelf serieus nemen. Hij was zo ernstig geweest, dat had ze nog niet eerder van hem gezien. Maar goed, zo lang kenden ze elkaar nu ook nog niet natuurlijk.

De telefoon ging. Het was Syto, die zei dat hij bij Simon, zijn vriend, bleef eten.

"Dan kunnen we even doorgaan met die auto", zei hij.

"Oké", zei Hylkje.

"Wacht maar niet op me, vanavond", zei Syto, "Het kon wel eens laat worden."

Ze had een hele avond voor zich. Vreemd genoeg verheugde zij zich daarop. Als Syto niet thuis was, kon zij eens op tv zien wat ze zelf wilde zien en hoefde ze zich niet in duizend bochten te wringen om zijn humeur niet te verpesten. Dus als Syto bij één van zijn vrienden aan een auto of zo ging sleutelen, vond Hylkje dat nooit erg.

Vanavond kwam er juist een film die ze graag wilde zien. Syto had dat al smalend een 'wijvenfilm' genoemd en eigenlijk had Hylkje zich er al bij neergelegd dat zij de film niet zou zien. Nu kon ze hem toch zien!

En ze zou het makkelijk doen met eten, ze had toch al een enorme sorbet van Rico gekregen, daarstraks, dus veel honger had ze niet. Dit was voor Hylkje al het paradijs, zo'n ontspannen avondje.

Maar al snel merkte ze dat er de afgelopen week iets veranderd was in haar leven. Het was weliswaar heerlijk om niet de voortdurende druk van Syto te voelen, zo'n avondje, maar tegelijkertijd miste ze het sprankelende gezelschap van Sylvan en Rico.

En zodra ze aan Sylvan dacht, dacht ze aan zijn hese stem en zijn warme blik. Het was hopeloos mis met haar, concludeerde ze.

Syto kwam pas thuis toen zij al in bed lag en ze hield zich slapend. In werkelijkheid wilde de slaap niet komen, omdat ze steeds aan Sylvan moest denken en omdat ze heen en weer

geslingerd werd tussen dat verlangen en haar schuldgevoel. Toen zij de volgende ochtend met Syto naar de kerk ging, voelde ze zich doodmoe.

Ze had weinig geslapen en van piekeren werd je nu eenmaal moe. De dominee was echter in topvorm; hij preekte over trouw. Hylkje voelde zich steeds neerslachtiger worden. Ja, zij had ook zondige gevoelens, zij pleegde ook in gedachten overspel!

Toen ze naar huis wandelden, besloot Hylkje dat ze ontslag zou nemen bij Sylvan. Dit kon zo niet doorgaan!

Maandagochtend stond ze op met lood in haar schoenen. Ze moest het vandaag zeggen, tegen Sylvan. Maar dan moest ze het immers ook zeggen tegen Syto! Hoe moest ze dat doen? Ze kon niet zomaar zeggen dat ze daar weg wilde omdat ze zondige gedachten had bij Sylvan. Ai, dat werd nog niet gemakkelijk.

Syto wilde het geld dat ze verdiende en zou het niet begrijpen dat zij ontslag nam. Sterker nog, hij zou het haar zelfs kwalijk nemen.

Ze zuchtte eens. Ze móest daar heen! Ze moest zich maar over haar gevoelens voor Sylvan heen zetten en hopen dat hij zich vaker zou terug trekken in zijn atelier.

Dus even later ging ze op weg naar de Lindelaan. Het was een fraaie ochtend en het beloofde opnieuw een prachtige lentedag te worden. Het leek allemaal minder somber dan vannacht.

Sylvan had zich niet terug getrokken in zijn atelier. Hij zat in zijn ochtendjas voor het raam, met de telefoon in zijn hand en hij keek niet erg vrolijk. Hij stak zijn hand naar Hylkje op en liep naar de deur. Handig, die draadloze telefoons, dacht Hylkje.

“Dag”, fluisterde hij haastig tegen haar en hij gebaarde naar de keuken. Hij liep achter haar aan en schonk koffie voor haar in terwijl hij bleef door praten.

“Maar ik heb ze anderhalf jaar niet gezien”, zei hij, “En ik mis ze. En er is een bezoekersregeling.”

Het was even stil.

“Hoezo, via de rechter? Rita, waarom moet ik dat laten afdwingen? We hebben die afspraak, ik sta gewoon in mijn recht. Gewoon, één middagje maar, goed? Ik wil ze zo graag zien.”

Hylkjes hart kromp ineen toen ze de pijn in de stem van Sylvan hoorde. Wat was die vrouw voor een monster!?

“Rita, doe nu even redelijk. Je doet net alsof ik een crimineel ben of zoiets. Ik bén hun vader.”

Weer even stil. Toen zag Hylkje het gezicht van Sylvan rood aanlopen.

“Wel verdómmme!”, stootte hij heftig uit en hij verbrak driftig de verbinding. Zijn hand trilde toen hij de telefoon neerlegde.

“Gaat het?”, vroeg Hylkje zachtjes.

Hij liet zich neerzakken op één van de stoelen en keek Hylkje verslagen aan.

“Dat mens is ongelooflijk”, zei hij toen, “Ze zegt dat de tweeling genoeg vader heeft aan Peter. Peter is haar huidige vriend.”

Hylkje was geschokt.

“Zei ze dat? Maar dat kan niet en dat mag ze ook niet doen. Kinderen hebben maar één vader, dat kan een ander nooit vervangen! Waarom dwing je het eigenlijk niet af, Sylvan, dat je ze mag zien? Je staat in je recht, zoals je zei.”

Sylvan schudde zijn hoofd.

“Dat is zo”, zei hij triest, “Maar als ik dat via de rechter moet afdwingen, dat vind ik slecht voor de kinderen. Ik wil niet dat ze slachtoffer worden van allerlei getouwtrek.”

“En dus doe je niets!?”

Hylkje keek Sylvan stomverbaasd aan.

“Wat kan ik doen?”, vroeg Sylvan.

“Nou”, zei Hylkje, “Denk je wel eens aan de toekomst? Wil je dat je jongens later zeggen: Onze vader heeft nooit iets gedaan om ons te zien, hij wilde het zeker niet.”

Rico kwam applaudisserend binnen.

“Bravo, kleine Hylkje, wat een verstandige woorden”, zei hij op prijzende toon, “Waarom kun je dat nu wél voor een ander?”

Hylkje keek hem bijna boos aan. Begon hij nu weer?

“Maar goed”, vervolgde Rico onverstoorbaar, “Je hebt gelijk. Hylkje, lieverd. Kom op, Syl, je moet dat wijf gewoon aan laten pakken!”

Sylvan keek zijn broer aan, daarna Hylkje en schoof toen zijn stoel bruusk naar achteren.

“Ik ga me aankleden”, snauwde hij, “Dan kunnen jullie het hier even met z’n tweetjes roerend met elkaar eens zitten zijn.”

“Dank je”, riep Rico hem na, “Je mag er ook bij, als je het maar met ons eens bent.”

Hij glimlachte naar de wat bang kijkende Hylkje. Hij begreep dat conflicten iets waren waar ze eigenlijk heel erg bang voor was.

“Kijk niet zo benauwd”, zei hij hartelijk tegen de blonde vrouw, “Geef hem ook maar eens iets om over na te denken. Koekje?”

Hylkje schudde haar hoofd.

“Hij mist die twee jongetjes”, zei ze.

“Ja, en daarom moet hij eens iets gaan doen. Er ligt een omgangsregeling, die laat hij dan maar handhaven. Hij wil dat niet door de rechter laten afdwingen en dat wéét die heks. Hij moet gewoon niet langer over zich laten lopen.”

Hylkje stond op.

“Zal ik even naar hem toe gaan?”

“Nou, als jij dat wilt, liefje, moet je dat gewoon lekker doen. Maar ik denk niet dat je alleen naar hem toe gaat om hem te troosten, hé? Dat moet je je wel bewust zijn en verder moet je vooral doen wat je wilt. Eigenlijk vooral wat je écht wilt.”

Hylkje ging naar boven en aarzelde even voor de kamerdeur van Sylvan. Waarom ging ze nu precies naar hem toe? Maar voordat ze daar echt over nagedacht had, klopte ze al.

“Rot op, Rico”, riep Sylvan.

“Ik ben het”, zei Hylkje.

Het was even stil en toen klonk het bijna plagend: “Ik heb geen kleren aan, Hylkje.”

“Doe dan die ochtendjas nog maar even aan”, zei ze.

En toen zwaaide de deur open en keek ze in het glunderende gezicht van een geheel geklede Sylvan.

“Teleurgesteld?”, vroeg hij.

Ze liep langs hem de slaapkamer in en zei: “Ga zitten.”

“Dit klinkt serieus”, zei Sylvan.

Ze was aan de secretaire gaan zitten en Sylvan ging op het bed zitten.

“Als je ze mist, moet je iets doen”, zei ze, “Je moet jezelf serieus nemen.”

Met een ruk keek hij haar aan.

“Ben jij Hylkje?”

Ze lachte even: “Ja, en niemand anders. Ik meen het, Sylvan. Je hebt Rico laten kiezen en hij is gered, hij zit niet meer in de goot.”

“Heeft hij je verteld dat hij... eh...-“

“Ja, zaterdagmiddag. Je moet voor ze vechten, Sylvan, het zijn je kinderen!”

“Hoe begrijp je nou waar het over gaat? Jij hebt geen kinderen. sterker nog, je wílt ze ook niet eens.”

“Ik zie toch hoeveel verdriet je ervan hebt? Ik zie toch hoe erg je ze mist? En trouwens, ik wil wél kinderen.”

Opeens stond hij naast haar.

“Daar ben ik blij om”, zei hij zacht.

“Waarom?”

“Ik begreep al niet dat ik dat zo verkeerd ingeschat kon hebben. Je bent een geboren moeder, volgens mij. En Rico zei dat Joep helemaal gek van je was.”

Hylkje glimlachte.

“Het is een heerlijk jochie”, zei ze, “En ik wil Alex en David ook een keertje ontmoeten.”

“Dus jij denkt dat ik het dan moet laten afdwingen?”

“Ja, dat weet ik zeker. Je wilt ze toch zien? Nou dan!”

“Ben je daarom hier gekomen? Om mij dat te zeggen?”

Sylvan keek haar opeens doordringend aan en in zijn donkere ogen zag ze iets smeulen. Ze voelde dat ze het warm kreeg, alsof ze smolt.

“Ik dacht het wel”, mompelde ze hulpeloos.

“Je dacht het wel? En denk je dat nu nog steeds?”

“Ja.”

“Dapper”, teemde hij en hij legde zijn hand op haar schouder, “We staan in een slaapkamer, Hylkje en we zijn zo bij dat bed. Ik wil niets liever dan je daar mee naar toe nemen, dat kan ik je wel vertellen. Maar ik zal het niet doen.”

“Omdat?”, vroeg ze ademloos.

“Omdat ik geen misbruik van je wil maken, dat heb ik je al gezegd. En omdat jij je man trouw wilt zijn, een man die jou niet trouw is, overigens.”

“Wat zeg je?”

“Nee, dat is hij toch niet? Hij verzaakt zijn verplichtingen naar jou toe. Hij hoort een goed huisvader te zijn, dus hij mag je niet slaan. Hij hoort je te respecteren en daarmee zichzelf, want man en vrouw zijn immers één? Maar werk daar vooral aan mee, Hylkje, laat hem er maar mee weg komen, met dat gedrag. Dat heb ik ook bij Rita gedaan, ik liet haar gewoon weggkomen met het feit dat ze de omgangsregeling niet wilde respecteren.”

Er viel een korte, pijnlijke stilte.

“Ik ben bang”, zei ze toen.

Sylvan hield haar vast, als een vriend, dat voelde ze heel goed, daar bestond geen enkel misverstand over.

“Voor hem?”

“Ja. En voor het isolement.”

“Ben je bang dat mensen jou gaan veroordelen?”

“Ja. Ik houd het niet vol, Syto wil niet scheiden, hoor. Ik zou dan dus degene zijn die bij hem weg gaat.”

“Maar dat zou je dus wel willen, bij hem weg gaan?”

Hylkje schrok. Jarenlang had ze dat niet gewild, of zichzelf in ieder geval wijsgemaakt dat ze van hem hield. Intussen had hij al haar liefde voor hem er wel uitgeslagen, maar die belofte die ze gedaan had, die zat haar op haar nek.

“Hylkje?”, drong Sylvan aan, “Lieverd, geef me antwoord. Je wilt dus wel bij hem weg, vroeg ik.”

“Ik heb beloofd om...”

“Hylkje! Houd op!”, riep Sylvan, opeens een beetje boos, “Hij is de eerste die zich niet aan de huwelijksgelofte heeft gehouden! Hij zou voor je zorgen, in voor en tegenspoed. En hij doet het niet.”

“Hij... hij werkt voor me.”

“Een huwelijk is wel iets meer dan een zakelijke overeenkomst en dat vind jij ook. Het gaat niet alleen om het feit dat je het materieel goed zou hebben. Je redenering klopt niet, Hylkje: die echtgenoot van je zou zich schuldig moeten voelen, jij niet. Je probeert het al jaren, Hylkje, en hij slaat keer op keer zijn trouwbelofte in de wind.”

“Maar ik... ik heb jou gezoend”, fluisterde Hylkje nerveus, “Dat was niet goed, niet voor een getrouwde vrouw.”

“Dat is waar”, zei Sylvan rustig, “Maar als vrouw die jarenlang genegenheid en tederheid heeft moeten ontberen, kon je er niets aan doen. En ik ben nog nooit zo... onschuldig gekust door een vrouw.”

Ze schudde heftig haar hoofd en haar vlasblonde haar danste wild mee.

“Sylvan, ik had dat nooit mogen doen.”

“Nee, niet als je een normaal huwelijk had gehad. Luister, lieverd, ik beloof jou dat ik vandaag nog mijn advocaat bel om te zorgen dat ik de tweeling ga zien. Maar dan moet jij mij beloven dat je bij die man weg gaat.”

Hylkje keek Sylvan radeloos aan.

“Hoe kán dat nou? Weet je wel hoe klein het hier is? Mijn ouders zullen woedend zijn, de kerkgemeenschap zal me met de nek aankijken en het dorp zal er over praten, praten en praten!”

“En wat is het alternatief? Dat hij je regelmatig in elkaar mag blijven meppen, die man van je!? Dat je nooit, nooit, nooit eens écht gezoend zult worden, dat je nooit... bemind zult worden!?”

“Sylvan! Je begrijpt het niet! Je begrijpt niet wat dat betekent, uitgestoten worden. Het is bijna alsof je al begraven bent, snap je dat?”

Sylvan legde zijn armen om Hylkje heen en zei zacht: “Stil maar, lieverd, stil, ik begrijp het wel. Ik kan er alleen niet tegen dat je... dat je het nooit zult weten, dat je nooit zult weten hoe het is om echt bemind te worden.”

Hylkje voelde tintelingen over haar hele lichaam toen hij dat laatste zei.

“Je zei me laatst, toen we elkaar gezoend hadden, dat je nog nooit echt gezoend bent. Ik kan dat niet verdragen, Hylkje. Ik zou je zo graag laten ervaren hoe het is als een man en een vrouw de liefde bedrijven.”

“Maar dat... dat kan alleen met een trouwring”, kwam ze zwakjes.

“Voor jou wel, lieverd, dat weet ik en ik doe mijn uiterste best om dat te respecteren. Maar ik zou je het liefst willen strelen, nu. Ik zou je het liefst nog een keer zoenen, totdat je... totdat je smelt in mijn armen en al je bezwaren verdwenen zullen zijn.”

“Sylvan”, kreunde ze.

“Vertrouw me.”

Hij drukte zijn mond op de hare en kustte haar, teder.

“Je smaakt naar rozen”, mompelde hij.

“Sylvan...-“

“Ik ken de grens, Hylkje, wees niet bang.”

“De grens? Dit is daar al over heen, toch?”

“Vind je dat? Ik wil niets doen wat jij niet wilt, ik beloof je dat me kunt vertrouwen. Mag ik je... mag ik je nog eens zoenen?”

“Ja”, fluisterde ze.

Ze kusten elkaar weer, minder teder dit keer, gretiger, hongeriger. Hylkje sloeg haar armen om Sylvans hals, hij trok haar dicht tegen zich aan en zei hees bij haar oor: “Hylkje, ik wil je zien.”

Hij begon haar bloesje los te knopen, ze hield haar adem in, maar protesteerde niet, want zijn mond trok een spoor van prikkelende kusjes van haar hals naar haar tengere schouder en toen zijn lippen zich uiteindelijk om haar roze tepel sloten, kreunde ze.

“Je bent heel erg mooi”, fluisterde Sylvan, “Je huid is zo zacht, je borstjes zijn zo... delicaat.”

“Sylván!”

“Stil, lief, laat me... laat me je liefkozen. Ik beloof je dat ik niet te ver ga.”

Hij streelde haar overal en waar zijn handen niet waren, waren zijn lippen. Hylkje kon zich niet verzetten, ze had geen eigen wil meer, ze begreep nu eindelijk dat ze... een lichaam had, een mooi lichaam, dat een man in vervoering kon brengen.

“Hylkje? Alles goed?”, fluisterde Sylvan.

Ze knikte en trok Sylvan tegen zich aan. Ze was... nieuwsgierig geworden, naar zijn lichaam! Aarzelend begon ze aan de knoopjes van zijn overhemd te frummelen. Hij lachte een diepe lach en verleende haar alle medewerking.

“Moet alles uit?”, vroeg hij hees, “Wil je dat, liefje?”

Ze bloosde, maar knikte vastbesloten. Ze streelde zijn huid en hij genoot er van, dat liet hij haar duidelijk merken. De manier waarop hij op haar reageerde, maakte haar roekeloos. Haar handen gleden over zijn buik, hij lag achterover op het bed en keek haar aan met ogen die heel donker geworden waren, maar tegelijkertijd schitterden.

“Hylkje”, kreunde hij, “Ik ben... hulpeloos.”

“Je hebt jezelf in deze situatie gebracht”, fluisterde ze terug.

Haar handen gleden verder omlaag. opeens sloten zijn handen zich om haar polsen. Ze was gefascineerd door zijn harde verlangen, ze wilde hem aanraken... dáár!

“Stop!”, zei hij hees, “Lieve Hylkje, weet je wel wat je met me doet?”

“Ik... ik denk het wel.”

“Maar je wilt het?”

“Ja.”

Hij moest haar tegen zichzelf in bescherming nemen, dat wist hij. Maar dat was zo verrekte moeilijk op dit moment. Ze wilde hem, dat was duidelijk. maar ze zou zich achteraf vreselijk schuldig voelen, dat wilde hij haar niet aan doen.

“Hylkje, stop hiermee. Je moet me helpen de grens te respecteren, want dat wil ik. Of liever gezegd, dan wil ik helemaal niet, maar dat wil ik willen.”

Ze lachte triomfantelijk.

“Heks!”, schold hij, “Laat me gaan, je... verleidt me!”

Hij kwam overeind en trok haar tegen zich aan.

“Er is niets mis met jou, Hylkje”, zei hij bij haar oor, “Je bent een schitterende vrouw en je kunt een man in vuur en vlam zetten met dat heerlijke lichaam van je. Maar nu gaan we stoppen, lieverd.”

Hij begon haar bloesje weer vast te knopen en ze keek hem dankbaar aan. Op dat moment hoorden ze een enorm geschreeuw van beneden komen.

Rico had een donkerblonde man het pad op zien komen. Hij had al wel gevonden dat de man een verbeterde trek op zijn gezicht had, maar was niet voorbereid geweest op de welgemikte rechtse tegen zijn kaak zodra hij de deur voor die man had open gedaan.

“Jij smeerlap!”, schreeuwde de man, “Jij hebt met je poten aan mijn vrouw gezeten, hè!?”

“Maar...”

Voordat Rico de kans gekregen had om zijn zin af te maken, had hij een nieuwe oplawaai te pakken. Hij voelde dat er bloed uit zijn neusgaten begon te stromen.

“Wie bent u!?”, bracht hij verdwaasd uit.

“Ik ben haar man! Haar man, klootzak!”

Op dat moment verscheen Sylvan achter Rico.

“Wilt u alstublieft vertrekken”, zei hij ijzig.

Syto keek de schilder aan en brulde: “Hij heeft aan mijn vrouw gezeten, die smeerlap!”

Rico stond daar wat verdwaasd tegen de deurpost geleund en begreep er niets van.

“Zaterdag heeft de vrouw van een collega van mij je horen praten met mijn vrouw. Oh, ik vermoórd je!”

Sylvan kwam naar voren.

“Dat zou ik niet doen”, zei hij rustig, “Ik weet niet wat u gehoord hebt, meneer, maar er wordt zoveel gepraat. In elk geval gebruikt u nu geen geweld meer tegen mijn broer, hebt u mij gehoord?”

“Hij heeft gezegd dat ze elkaar weer eens uitgebreid zouden gaan beminnen! Dat zegt toch meer dan genoeg!? En waar is mijn vrouw? Die gaat nú mee naar huis, die laat ik hier geen minuut langer!”

“Uw vrouw is op dit moment boodschappen voor ons doen, meneer, dus dat zal niet gaan”, zei Sylvan, nog altijd kalm.

“Ze werkt niet meer voor jullie! Het is afgelopen!”, schreeuwde Syto.

“Gaat u naar huis”, zei Sylvan beslist.

“Ik wacht op mijn vrouw!”

“Prima, maar ik ga nu de voordeur dicht doen. En ik ga ook de politie bellen, meneer, want u kunt niet zomaar mijn broer aanvallen.”

Sylvan sloot de deur en Syto begon als een waanzinnige op de gesloten deur te bonken.

“Laat maar gaan”, zei Sylvan tegen Rico, “Gaet het?”

“Mijn god!”, zei Rico, “Die vent is echt sterk! Hylkje kan niet naar huis, Syl, hij vermorzelt haar!”

“Ga zitten, Rico. Je bloedt, laten we daar eerst naar kijken. En goddank is Hylkje hier, anders had ze haar portie al gehad, denk ik.”

Hylkje kwam trillend over haar hele lijf de keuken in.

“Wat... wat is er gebeurd? Wat doet Syto hier? Oh, Rico, het spijt me!”

“Nou, jij bent hier niet verantwoordelijk voor, hoor”, zei Rico, terwijl hij een poging deed om geruststellend naar haar te glimlachen.

“Als ik hier niet was komen werken, was het niet gebeurd”, zei Hylkje.

“Als jij hier niet was komen werken, had ik ook niet gezien hoe mijn cynische broer weer verliefd geworden was.”

“Rico!”, vermaande Sylvan zijn broertje.

“Nou ja, ik wilde het toch even gezegd hebben”, mompelde Rico tevreden.

Hylkje had een doek nat gemaakt en gebod Sylvan jodium te halen. Ze bette voorzichtig het gezicht van Rico.

“Hij heeft je flink toegetakeld”, zei ze.

“Die vent is gevaarlijk. En jij, met dat breekbare lijfje van je, jij bent gék dat je bij hem gebleven bent. Hij had je wel dood kunnen slaan.”

“Hij weet precies hoe hij dat niet moet laten gebeuren, hoor”, merkte Hylkje bitter op.

Sylvan, die weer terug was met jodium, en Rico waren geschokt over de blijkbaar zo weloverwogen gedoseerde wreedheid die Syto zijn echtgenote aandeed.

“Jij gaat niet naar huis”, zei Sylvan beslist, “Ik weet niet waarom die kerel denkt dat Rico en jij iets ongeoorloofds gedaan hebben, maar hij is witheet en vreselijk gevaarlijk.”

Rico zag dat zijn broer even onzeker was. Hij twijfelde toch niet aan hem? Hij dacht toch niet dat het waar was dat hij met Hylkje...? Die broer van hem was helemaal weg van Hylkje en natuurlijk kon hij de gedachte niet verdragen dat zij iets zou hebben uitgespookt met zijn broertje. Tegelijkertijd was Sylvan zo ontzettend cynisch, vanwege het voortdurende bedrog van zijn ex-vrouw, dat hij moeite had om een vrouw te vertrouwen.

“Au!”, riep Rico, toen Hylkje de jodium resoluut op zijn verwondingen begon te sprenkelen.

“Sylvan”, zei hij toen, “Sylvan, kijk me aan, alsjeblieft? Het is niet waar wat die vent denkt.”

Sylvan keek in de blauwe ogen van zijn jongste broer en wist dat hij de waarheid sprak. Hij legde zijn hand op de schouder van Rico en knikte.

“Ik weet het.”

Hylkje trilde nog steeds.

“Lieverd, ga zitten”, zei Sylvan bezorgd, “Zo dadelijk val je nog flauw.”

Hij schoof een stoel voor haar naar achteren en zag bijna ontroerd dat haar bloesje verkreukeld was. Zoals ze net met hem was geweest, in zijn slaapkamer, dat had hem eigenlijk genoeg duidelijk gemaakt: Hylkje was een vrouw voor één man. Ze zou nooit

zomaar met Rico hebben gerotzoid en dan weer met hem. Nee, ze had al moeite genoeg met het feit dat ze warme gevoelens voor hém had opgevat terwijl ze getrouwd was. Ze glimlachte beverig naar hem. Wat was ze... lief! Die kerel van haar was een dwaas dat hij niet wist met wat voor een pareltje hij getrouwd was!

"Jij blijft hier", zei hij weer tegen haar.

"Nee, hij zal woedend zijn en terug komen."

"Ik heb de politie gebeld. En desnoods breng ik je naar Liz, in Amsterdam. Je gaat niet terug, lieverd."

De politie kwam in de loop van de middag. Sylvan had Hylkje bijna gesommeerd om even te gaan liggen en dat had ze dus maar gedaan. Toen Rico zijn verhaal aan de keukentafel aan de politie zat te vertellen, kwam zij opeens binnen.

"Hé", zei Sylvan verrast, "Alweer wakker?"

"Ik hoorde de bel", zei Hylkje.

De agent keek Hylkje aan.

"Het gaat om uw man, mevrouw?"

Ze knikte.

"Ja."

"Is uw man gewelddadig?"

In voor- en tegenspoed, dreunde het in Hylkjes hoofd. Ze had beloofd om haar man trouw te zijn in voor- en tegenspoed! Ze kon hem niet verraden!

"Ga even zitten, Hylkje", kwam Sylvan opeens.

Maar Hylkje leek hem niet te horen. Ze keek die agent aan en hoorde Sylvan weer zeggen:

"Jouw man heeft als eerste de huwelijksbelofte verbroken." Ja, maar gaf dat haar het recht om óók haar belofte te breken?

"Er zijn hulpprogramma's voor daders van huiselijk geweld", hoorde ze de agent zeggen.

Daders? Dat klonk... heel erg. Was haar man een... dáder?

"Vaak hebben zij het ook erg moeilijk", vervolgde de agent, "Ze moeten leren dat ze hun problemen niet oplossen door geweld te gebruiken."

Moeilijk? Ja, Syto werkte hard en verdiende niet veel, terwijl hij zo graag mooie dingen wilde hebben. En hij kon zich niet goed uiten. Ze had er altijd begrip voor gehad, ze had altijd een reden gevonden voor het geweld dat hij tegen haar gebruikte.

Maar hield ze zichzelf niet voor de gek? Net zoals Sylvan zichzelf voor de gek hield dat hij vanwege zijn kinderen geen juridische stappen tegen zijn ex-vrouw wilde ondernemen. Hij moest dat wél doen, hij moest niet met zich laten sullen! Maar wat deed zij? Liet ze Syto er mee weg komen? Had ze zo weinig zelfrespect? Waarom zou ze Syto eigenlijk niet kunnen aanspreken op het verbreken van de trouwbelofte?

"Mijn man heeft mij tien jaar lang structureel mishandeld", zei ze tegen de agent.

Sylvan en Rico hielden hun adem in.

"En u hebt nooit aangifte gedaan?"

"Nee, ik heb nooit aangifte gedaan, nee. Het is nogal... gênant."

De agent knikte.

"Dat verhaal horen wij heel veel", zei de agent begripvol, "Veel slachtoffers van huiselijk geweld geven zichzelf de schuld van het geweld."

Slachtoffer? Hylkje dacht nog steeds dat de juridische termen 'dader' en 'slachtoffer' wel heel erg zwaar waren.

"Maar echtgenoten moeten gewoon hun handen thuis houden", vervolgde de agent, "Zo simpel zit het in elkaar. U kunt overigens nog steeds aangifte doen. Wij hebben een speciale eenheid voor huiselijk geweld. De cijfers liegen er niet om, mevrouw, dus daar wilden we uiterst zorgvuldig werk van maken."

"Maar ik kan nergens naar toe", zei Hylkje, "Ik heb niemand meer als ik hem aangeef."

De agent knikte.

“Ja, angst voor veroordeling en voor isolement weerhoudt veel vrouwen om aangifte te doen.”

“Ik... ik heb niemand.”

“Maar je hebt óns toch!?, riep Sylvan, “Je kunt hier blijven, je kunt naar Liz, in Amsterdam, dat weet ik zeker!”

“Maar ik moet toch zelf iets kunnen? Ik moet een baan hebben, ik moet straks een huisje huren...”

Ze zweeg.

“We helpen je”, zei Sylvan beslist, “Echt!”

Hylkje deed diezelfde middag aangifte. Sylvan had haar naar het bureau gebracht en wachtte op de gang. Toen zij weer naar buiten kwam, zag ze er doodmoe uit, maar hij meende ook iets van opluchting te zien.

“Zo”, zei ze, met een klein lachje, “Heb jij intussen je advocaat al gebeld, Sylvan? Want ik wil die twee jochies van jou nu ook wel eens ontmoeten.”

Hij sloeg zijn arm om haar heen en nam haar mee naar de auto.

“Ik vind je heel moedig, Hylkje”, zei hij, toen ze in de auto zaten, “Het is goed wat je gedaan hebt.”

“Bel die advocaat ook maar gelijk voor mijn scheiding”, zei ze droog.

“Lieverd, ik ga je naar Liz brengen, vanavond. Wil je nog persoonlijke dingen uit je huisje hebben? Dan gaan we dat samen halen, je gaat daar nooit meer alleen naar toe.”

Ze schudde haar hoofd.

“Nee, er is daar niets van mij”, zei ze.

Hij legde zijn hand op haar schouder.

“Heb je honger?”

“Niet echt.”

“Ik wilde eigenlijk met je uit eten gaan.”

“En Rico dan?”

“Nou, Rico kan echt wel voor zichzelf zorgen.”

“Maar zijn gezicht!”

“Ja, dat ziet er verschrikkelijk uit. Maar hij redt zich wel, hoor. En ik denk dat wij onze dapperheid moeten gaan vieren.”

Hylkje keek Sylvan blij verrast aan.

“Dus jij bent óók moedig geweest?”

Hij knikte.

“Jazeker. En dat gaan we vieren met een etentje, had ik bedacht. Zin?”

“In deze kleren?”

Ze had nog altijd dat verkreukelde bloesje aan.

“Ja, dat bloesje is weliswaar onder bijzonder prettige omstandigheden gekreukeld, maar ik ben het met je eens, je moet iets nieuws hebben. Kom, we gaan shoppen!”

“Maar...”

“Lieve Hylkje, je mág protesteren, maar je zou me er veel verdriet mee doen als je dit aanbod zou weigeren.”

Ze lachte.

“Dat zou ik natuurlijk niet willen”, zei ze met een twinkeling in haar groene ogen.

Ze reden eerst een heel eind om naar een kledingzaak te gaan waar Hylkje niet eens naar de prijskaartjes durfde te kijken!

“Hallo!”, riep ze uit, “Ik ben maar heel eenvoudig, hoor!”

Sylvan was vlakbij haar en fluisterde warm in haar oor: "Hallo! Je bent een parel. Niet zeuren, nu, maar passen! En ik ga als een echte man op dat krukje voor de paskamer geduldig zitten wachten totdat jij drieduizend kleren gepast hebt."

Er dwarrelde een hondje van een verkoopster om hen heen, die kleren aan- en afdroeg en Hylkje dacht dat ze écht wel drieduizend kleren had gepast! Ze merkte dat ze zich liet leiden door de ogen van Sylvan. Toen ze in een strak jukje uit de paskamer kwam en zijn ogen donkerder zag worden, was ze verkocht. Datzelfde gold voor een strak donker pak met een krijtstreep broek.

"Je ziet er echt heel... sexy in uit", fluisterde hij toen de verkoopster wegwandelde om weer met iets anders aan te komen.

Hylkje bloosde, maar voelde zich fantastisch.

Sylvan kocht een berg kleren voor haar en van protesten wilde hij alweer niet horen. Maar eerlijk gezegd was het ook wel erg praktisch, want ze ging immers een poosje naar Liz en ze hoefde nu niet eerst thuis kleren te gaan halen. Natuurlijk zou ze vroeger of later wel een keer naar dat huisje moeten, maar op dit moment was uitstel welkom.

"Je bent zo lief voor me", zei ze tegen Sylvan toen ze weer in de auto zaten.

"Ja, hè? Ik heb daar wel drie uur gelaten op dat krukje gezeten, heb je dat goed gezien!?"

Hylkje lachte vrolijk: "Ja, dat heb ik gezien. Ik voel me net een koningin."

Sylvan glimlachte.

"Waar houd je van, Hylkje? De Franse keuken? Italiaans? Japans misschien?"

Ze voelde zich opeens een echt dorpsmeisje. Hollandse pot was alles wat ze kende.

"Ik lust alles", zei ze dus en dat was trouwens nog waar ook.

"Dus ik moet het verzinnen?"

Hylkje knikte.

Hij nam haar mee naar een sfeervol restaurantje met een zeer gevarieerde kaart. Lustte ze vis? Wilde ze liever iets anders? Oh, wat was in 's hemelsnaam carpaccio? Ze koos uiteindelijk iets en keek met angst en beven naar dat volle wijnglas. Ze dronk eigenlijk nooit alcohol.

"Eentje, om te toasten", had Sylvan gezegd.

"Wil je me dronken voeren of zo?"

"Nee, lieverd, ik zou niet durven! Neem maar één slokje, oké? Ik bestel ook wel iets zonder alcohol."

Ze droeg het strakke jurkje waarvan zijn ogen zo donker geworden waren. Hij keek er nu ook steeds naar, merkte ze. Nou ja, hij keek vooral de hele tijd naar háár en zij voelde zich... mooi. En vrouwelijk.

Na het voorgerecht zei Sylvan opeens: "Moeten wij over de slaapkamer praten, Hylkje?"

Ze verslikte zich bijna in haar laatste hapje en keek hem, opeens heftig blozend, aan.

"De slaapkamer!?"

"Ik bedoel, mijn slaapkamer, vanmorgen, voordat je man Rico op zijn gezicht kwam timmeren."

"Wat... wat zouden we daar over moeten bespreken?"

"Nou, we zouden het bijvoorbeeld kunnen hebben over wat we daar aan het doen waren."

"Hier?"

Hylkje bloosde nog heviger.

"Vanmorgen was je veel... roekelozer, liefje. Ben je vergeten waar je je hand allemaal gelegd hebt?"

"Maar, Sylvan, jij..."

"Ik!? Jij, Hylkje, jij! Je hebt me helemaal gek gemaakt, weet je dat?"

"Ik heb geen ervaring, Sylvan. Ik... met Syto was het nooit zo, begrijp je? Syto raakte me nooit aan, nooit zoals jij deed. Hij wilde meestal heel snel, nou ja, je snapt het wel, wat wij

juist niet gedaan hebben en dat was ook snel voorbij. Ik weet niets, ik weet niets van wat jij met mij deed.”

Sylvan wist het en verwonderde zich voor de zoveelste maal over de grenzeloze lomtheid van haar man.

“Volgens mij wist je het heel goed”, zei hij zacht, “Je hebt me overal aangeraakt, je hebt me helemaal gek gemaakt. Het was moeilijk om te stoppen.”

Ze keek hem aan.

“Waarom ben je gestopt?”

“Ik wilde geen misbruik maken van de situatie. Jij zou je achteraf vreselijk schuldig zijn gaan voelen. En ik zou me trouwens ook een schoft gevoeld hebben. Jij wilt een trouwring voordat je met een man naar bed gaat, dat wéét ik en je wilde je man niet bedriegen.”

Hylkje boog haar hoofd.

“Nou, dat heb ik natuurlijk toch nog steeds een beetje gedaan”, zei ze somber, “Wat moet je wel niet van me denken?”

“Wat moet jij wel niet van mij denken? Denk je dat ik er en gewoonte van maak om getrouwde vrouwen het hof te maken? Denk je dat ik... makkelijk ben?”

“Nou, je bent in ieder geval niet moeilijk”, flapte ze er laconiek uit. Sylvan gooide zijn hoofd in zijn nek en begon te lachen.

“Ik ben een schaamteloze verleider, hè?”, zei hij toen, “Ik trek me niets aan van wat dan ook en sleep elke aantrekkelijke vrouw zonder pardon mee naar mijn slaapkamer.”

Ze schudde haar hoofd. Nee, dat was niet waar. Hij had haar... gerespecteerd. En hij kwam ook niet over als een losbol, dacht ze.

“Ik ben juist heel saai, weet je dat?”, vervolgde Sylvan, serieuzer nu, “Dat vond Rita, mijn ex, tenminste. Had ze anders verwacht, van een kunstenaar. Maar een beetje gelijk had ze misschien wel, ik ben eigenlijk een heel saai mannetje.”

“Saai?”, herhaalde Hylkje, “Dat vind ik niet. Je bent... leuk.”

Nu bloosde ze zo erg dat het wel diep purper leek.

“Leuk?”

“Ik heb al zo veel met je gelachen, Sylvan. En je bent nuchter en laconiek. Maar saai? Nee.”

“Nou ja, degelijk dan. Dat was het ergste woord dat Rita kende, geloof ik.”

“Maar dat heeft Rico wel uit de goot gehaald, of niet?”

Sylvan voelde zich opeens ontroerd toen ze dat zei. Met dichtgeknepen stem zei hij: “Ik houd van die jongen.”

“Hij is goud”, zei Hylkje, “En jij ook. Weet je wel hoe vaak ik al boos geweest ben op jullie, in die korte tijd? Jullie durfden me echt de waarheid te zeggen en ik ben uit een diep dal omhoog gekropen.”

“En daar ga je me niet dankbaar voor zijn, Hylkje”, zei Sylvan streng, “Want vanaf het moment dat ik je bij mij op de stoep zag staan, was ik helemaal weg van je.”

Hylkje wist niet wat ze moest zeggen. Ze kende dit niet, wat moest ze doen met een man die dat tegen haar zei? In films gingen ze op dit soort momenten met elkaar naar bed. Maar daar geloofde zij niet in.

“Ik ben nog veel degelijker dan jij”, zei ze opeens hardop.

Sylvan zette zijn glas neer.

“Oh?”

“Geen seks zonder trouwring. Je vindt me vast idioot.”

“Nee”, antwoordde Sylvan, “Ik zou alleen willen dat je mijn trouwring droeg.”

“Ik bèn getrouwd.”

“Nog wel, ja. Maar je had het vanmiddag zelf over een advocaat.”

“En moet ik dan soms meteen weer aan de man?”

Ze vroeg het een beetje plagend, maar haar hart ging als een razende tekeer.

"Hylkje, ik kan niet te lang op je wachten, liefje, dan word ik gék! Ik móet je tegen me aan houden, ik wil je liefkozen, met alles erop en eraan. En als je eerst een trouwring wilt, dan krijg je die!"

Hylkje keek de man tegenover zich stomverbaasd aan.

"Ben je boos op me?", vroeg Sylvan, "Je ogen schieten vuur, ik heb iets helemaal verkeerd gezegd, hè? Oh god, ik loop veel te hard van stapel, geloof ik. Ik kan er nu dan aan toe zijn, maar ik vergeet jou. Maak ruzie met me, vooruit."

Hylkje was te zeer uit het veld geslagen om ruzie te kunnen maken, als zij dat trouwens sowieso al kon.

"Wil je alleen met me trouwen zodat je met me naar bed kunt?", vroeg ze kleintjes.

"Nee, Hylkje, niet zo! Ga er niet als een geslagen hond bij zitten! Scheld me uit! Je bent boos op me, scheld me uit, zeg me de waarheid!"

"Ik... ik kan het niet."

Sylvan stond op en nam haar mee naar de gang. Dat iedereen naar hen keek, leek hem niets te kunnen schelen. In de gang ging hij tegenover haar staan.

"Waarom kun je geen ruzie maken met me?"

"Ik kan het gewoon niet."

"Ik denk van wel, Hylkje. Denk jij dat ik alleen maar met je naar bed wil?"

Ze knikte.

"Denk je dat echt? Dan had ik dat vanmorgen gewoon kunnen doen, of niet? Maar dat heb ik dus niet gedaan."

Ze slikte en keek hem aan.

"Het spijt me", zei ze.

"Wat?"

"Dat ik slecht over je gedacht heb."

"Kom, kom, zo erg is het nu ook weer niet. Ik wíl ook met je naar bed, per slot van rekening. Maar dat is niet het enige dat ik wil. Ik wil heel graag kinderen met je krijgen."

Een warm geluksgevoel doorstroomde Hylkje.

"Echt?"

"Ja, zeker vijf. Maar als jij er acht wilt, of tien, dan zeg je het maar."

"We hebben Alex en David ook nog", zei ze zacht.

En toen lagen zijn armen om haar heen en werd ze dicht tegen hem aangetrokken.

"Oh, Hylkje, ik houd van je."

Toen ze elkaar kusten, proefden ze elkaars tranen.

"Lekker stel zijn wij", zei Hylkje luchtig, maar ze trilde nog steeds, vanwege alle emotie.

"Zeker", zei Sylvan, "Ik denk dat je mijn huwelijksaanzoek geaccepteerd hebt, of heb ik het verkeerd begrepen?"

"Je hebt het heel goed begrepen", zei Hylkje.

"Mooi", zei Sylvan, "Ik denk dat Rico dit ook wel zal willen weten."

Hij pakte zijn gsm en gaf het toestel aan Hylkje.

"Bel jij hem even? Dan gaan we daarna eens even verder eten."

Rico zat in de woonkeuken en had net twee pijnstillers genomen. Hij had de cd-speler op het hoogste volume gezet en het was dus een wonder dat hij de telefoon überhaupt hoorde.

"Met Rico."

"Rico? Wat een herrie! Met Hylkje."

"Hylkje? Wacht even, dan zet ik even de muziek zachter."

Rico holde naar de huiskamer en zette de cd-speler uit.

"Ja, Hylkje?", zei hij toen.

"Verveel je je?"

"Nee. En jij?"

“Nee, ik ook niet. Rico, ik word je schoonzus.”

Hylkje moest het toestel van haar oor halen, anders zou ze doof geworden zijn van de vreugde uitingen van Rico.

“Hylkje!? Gefeliciteerd! Oh, fantastisch!”

Even later klonk de stem van Sylvan door de telefoon.

“Rico? Weet je Restaurant Magritte?”

“Ik kóm!”, brulde Rico terug, “Ik kom!”

Lachend borg Sylvan zijn mobieltje weer op.

“Heb jij eigenlijk een zusje?”, vroeg hij toen.

“Nee.”

“Jammer, want ik geloof dat we Rico daar nu wel eens een heel groot plezier mee hadden kunnen doen. Kom, liefste, we gaan ons hoofdgerecht nemen.”

Ze liepen naar de eetzaal terug en Sylvan knikte naar de ober, die vervolgens het hoofdgerecht kwam opdoen. Het zou nog zeker drie kwartier duren voordat Rico zou arriveren, dus die kon dan aanschuiven voor het nagerecht.

“En dan moet ik vanavond naar Liz?”, vroeg Hylkje, “Terwijl je me net de gelukkigste vrouw van de wereld hebt gemaakt.”

“Maak je geen zorgen, Hylkje, ik heb nog de rest van ons leven om je gelukkig te maken!”

Ze zuchtte verrukt. Maar opeens keek ze hem ernstig aan.

“Ik wil heel erg graag met je trouwen, Sylvan, maar wat je vanmorgen zei, is wel een beetje waar: we zijn er allebei nog niet aan toe. Ik wil ook leren om een eigen leven te leiden, snap je? Ik wil uiteindelijk inderdaad... ruzie met je kunnen maken, serviesgoed naar je hoofd gooien.”

Sylvan glimlachte.

“Blijf maar een poosje bij Liz. Liz woont in een enorm grachtenpand in Amsterdam en zij zal je wel leren ruziemaken en van je afbijten, dat beloof ik je.”

“En jij, Sylvan, jij moet ook écht gaan scheiden, nu, emotioneel, bedoel ik. We gaan eerst een poosje allebei weer vrijgezel zijn.”

“Je bent verstandig, Hylkje, zeer verstandig”, prees Sylvan, “Maar ik zou een dwaas zijn als ik akkoord ging met dat ‘vrijgezel’ zijn! Jij gaat niet naar Amsterdam zonder mijn ring en zodra jij officieel gescheiden bent, is dat je verlovingsring. Je bent zo vreselijk mooi, Hylkje, ik zou geen nacht meer rustig slapen uit angst dat één of andere charmeur je van me afpakt.”

“Nou, dáár ben ik zelf bij, hè? Maar... ik zal je ring heel graag dragen.”

Sylvan glimlachte warm naar haar en hief zijn glas naar haar op.

Toen Rico restaurant Magritte binnen stormde, hadden zijn broer en Hylkje net koffie besteld.

“Koffie!?”, riep Rico verontwaardigd uit, “Ik had champagne verwacht!”

Hij vloog Hylkje om de hals en daarna zijn broer.

“Het hele dorp gónst!”, vertelde hij, “Syto was in alle staten. De politie heeft hem gearresteerd omdat hij weer terug gekomen is naar ons huis, Sylvan, en op de serre begon in te hakken. Hij beledigde bovendien de agenten die hem kwamen inrekenen, dus die heeft heel wat aan zijn broek. En dan moet het ergste nog komen.”

“Zit Syto op het bureau?”, vroeg Hylkje.

“Jazeker!”

“Misschien kun je dan straks wat spullen uit het huis halen”, zei Sylvan, “Je weet dat hij nu toch niet terug komt.”

“Ik zal toch ook wel een keer met hem moeten praten”, zei Hylkje.

“Ja, natuurlijk”, antwoordde Sylvan onmiddellijk, “Maar dan moet er wel met hem te praten zijn. En je moet niet alleen met hem zijn!”

Sylvan dacht aan die blinde, ijskoude drift in de ogen van die man en hij rilde onwillekeurig. Die kerel was gevaarlijk zolang hij geen hulp gekregen had, dat was zeker.

"Dus het hele dorp weet het al?", vroeg Hylkje aan Rico.

"Daar had je wel vertrouwen in, toch?", was Rico's spottende reactie.

"Ik moet...- Mem en heit, die moet ik bellen!"

Zowel Rico als Sylvan trokken hun gsm tevoorschijn en zeiden: "Ga je gang."

Hylkje moest lachen en nam de gsm van Sylvan. Haar moeder was zeer van streek.

"Kind, kind, wat hoor ik toch allemaal? Heeft Syto die vriend van die kunstenaar aangevallen? Het is toch zeker niet waar dat jij iets met die jongen hebt?"

"Mem, ik kom morgenochtend naar u toe, is dat goed? Dan praten we."

"Hylkje?"

"Ja?"

"Syto sloeg je, hè? En wij hebben allemaal gedaan alsof het niet zo was. Ik heb zelfs... ik heb zelfs gezegd: waar er twee vechten, hebben er twee schuld."

"Ja", zei Hylkje zacht, "Dat heeft mem gezegd. Maar ik wist zelf ook niet wat ik moest doen, mem, ik deed zelf eigenlijk ook alsof het niet zo was."

"Famke, het spijt me", zei haar moeder, "Ik hoop dat je morgen thuis wilt komen. En blijf dan thuis, in elk geval voorlopig. Je bént niet alleen."

"Dank u, mem", zei Hylkje. Ze had morgen nog wel het nodige te vertellen, maar dat kwam allemaal morgen. Straks nog even naar het huis om spullen te halen, dat zou ook wel moeilijk zijn en daarna: vooruit kijken!

De agent, waar ze vanmiddag aangifte gedaan had, had gezegd dat er best wel nare, emotionele verhoren zouden komen.

"We moeten zeker zijn van onze zaak", had ze gezegd, "Daarom gaat het vaak om details."

Ze had geknikt: "Ik begrijp het. Ik zal sterk zijn."

Ze wist dus heel goed dat ze niet alleen maar vooruit zou kunnen kijken, er zou nog genoeg pijn opgerakeld worden. Maar uiteindelijk, uiteindelijk zou ze... een baby van Sylvan vasthouden!

"Hylkje?", riep Rico, "Hallo! Waar zit jij met je gedachten?"

"Oh, sorry", zei ze, "Niets bijzonders."

Maar toen Sylvan haar later, veel later op de avond een nachtzoen gaf voordat zij naar de logeerkamer zou gaan, vroeg hij zachtjes: "Waar dacht jij nou aan, tijdens de koffie, in dat restaurant?"

Intussen hadden ze heel wat afgelachen met z'n drieën, vervolgens was er het emotionele moment geweest dat zij haar spullen ging halen uit het huis waar zij tien jaar met Syto gewoond had en daarna hadden ze nog lang aan de keukentafel van de boerderij aan de Lindelaan zitten praten. Maar Hylkje kon zich tóch het moment opeens heel goed herinneren.

"Waarom vraag je dat?", vroeg ze.

"Je keek me op zo'n speciale manier aan, Hylkje, ik kreeg het er helemaal warm van. Waar dacht je aan?"

"Ik dacht aan... onze baby."

Sylvan trok haar dicht tegen zich aan.

"Ik hoopte het al", fluisterde hij, "Hoeveel wil je er nou?"

"Zullen we er met eentje beginnen?"

"Nuchtere Hylkje. Ja, laten we dat maar doen. Ik zal je missen, als je bij Liz bent."

"We kennen elkaar nog maar zo kort. Vreemd, eigenlijk, dat we nu al besloten hebben dat we met elkaar verder gaan."

Sylvan knikte.

"Maar de situatie was er ook naar. En eigenlijk heb je tien jaar op me moeten wachten."

Hylkje knikte.

“Ja. Of nee, misschien heb ik wel vierendertig jaar op mezelf moeten wachten.”

“Maar ik krijg die vrouw!”, zei Sylvan warm, “En ik ben daar echt ongelooflijk trots op.”

Ze kusten elkaar, liefdevol. Op dat moment kwam Rico de gang op gelopen.

“Lieve tortelduifjes”, begon hij streng, “Staan jullie daar nu nog steeds? Weten jullie wel hoe laat het is?”

“Half vier,”, zei Hylkje rustig en Sylvan grijsde naar zijn broertje.

“Juist, dat bedoel ik”, zei Rico, “Jullie kunnen toch niet tot morgenochtend hier op de gang gaan staan vrijen? Kom op, zoentje geven en slapen nu. Verdorie, als ik er toch niet was dan zouden jullie jezelf te gronde richten!”

Sylvan en Hylkje schoten in de lach, maar ondertussen bedachten zij allebei dat Rico een hele grote rol gespeeld had in het feit dat ze elkaar uiteindelijk hadden dŕven vinden.

Het werd stil in de oude boerderij. Rico lag nog het langst wakker. Hij was zo blij dat zijn oudste broer uiteindelijk tŕch het geluk gevonden had. Hylkje was de juiste vrouw voor hem, dat was duidelijk. Liz had het ook nog gezegd, toen ze Joep was komen halen. Oh, Liz zou het heerlijk vinden om Hylkje een paar maanden in huis te krijgen, dat wist hij zeker! En hij verheugde zich er nu al op om oom te worden van kinderen van Hylkje en Sylvan. Ja, en of ze in het dorp zouden blijven wonen na hun huwelijk of niet, dat zou even afhangen van wat het dorp zou doen, vermoedde Rico. Ze moesten natuurlijk wél een nieuw leven kunnen opbouwen.

Rico hoorde in de verte een haan kraaien en hij kreunde. Ai, was het alweer zŕ vroeg? Straks zou de zon hem alweer stoven in zijn bed! Zo’n slaapkamer op het zuiden was echt niet alles. Misschien kon hij beter nŭ alvast bij zijn broer in bed gaan liggen?

Toen hij naast Sylvan in bed gekropen was, viel hij snel in slaap. En zo kwam het dat Hylkje, toen ze de volgende morgen met een blad met thee en beschuit de kamer van Sylvan binnen liep, de twee broers zoet slapend in het hemelbed van Sylvan aantrof.

Ze glimlachte vertederd en Sylvan opende zijn ogen als eerste.

“Hylkje?”, fluisterde hij, “Kom je er ook bij?”

Sylvan trok het dekbed opzij en klopte op het lege, warm plekje. Ze nam dat plekje maar al te graag heel gauw in beslag en voelde zich net zo doldwaas gelukkig als een jarig kind. Daar lag ze dan, met die twee gekke kerels die haar hadden leren lachen en die haar zouden leren ruzie maken, maar die haar bovenal geleerd hadden wat geborgenheid was.

Ze voelde hoe Sylvan zijn armen om haar heen legde en begreep ten volle wat geluk was.

“Ik houd van je”, fluisterde ze tegen hem.

“Ik houd ook van jou”, fluisterde hij terug.

“Beginnen jullie weer?”, kwam Rico doodleuk, “Ik ben hier komen liggen omdat ik niet wilde dat die zon me m’n bed zou uitbranden. Maar met jullie samen in deze kamer stijgt de temperatuur met zeker tien graden! En lach me maar weer uit, jullie!”

Dat deden Sylvan en Hylkje zeker.

“Uitgelachen?”, vroeg Rico na een poosje, Kom, eet eens wat.”

Toen ze rechtop in het hemelbed de beschuiten zaten te eten, waarbij ze vreselijk kruimelden, zei Rico: “Hé, we moeten nu natuurlijk ook een nieuwe hulp in de huishouding hebben, toch?”

“Nou ja, op termijn wel, ja”, zei Sylvan, die eigenlijk op dat moment niet zo bezig was met het regelen van dát soort beslommeringen.

Rico grijsde breed.

“Oké!”, zei hij, “Dan wil ik er graag eentje met mooi rood haar, een fantastisch humeur en een absoluut zwak voor blonde mannen van net in de dertig.”

Zijn broer en aanstaande schoonzus barstten in lachen uit.

“Toe maar”, riep Sylvan vrolijk, “Had je nog meer wensen, lieve jongen?”

“Jazeker”, antwoordde Rico onmiddellijk, “Een slaapkamer op het noorden, want ik kan straks natuurlijk niet meer zomaar bij jou in bed gaan liggen.”

“Dat heb je heel goed begrepen, broertje”, zei Sylvan.

“En”, vulde Hylkje opgewekt aan, “Dat is eigenlijk ook allemaal een beetje je eigen schuld, hè, Rico!”

oktober 2004